

2026

Ocak

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Şubat

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

Mart

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Nisan

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Mayıs

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
			1	2	3	
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Haziran

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Temmuz

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Ağustos

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Eylül

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Ekim

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Kasım

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Aralık

Pt	Sa	Ça	Pe	Cu	Ct	Pz
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

AYDINLAR

Yerel, Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

Sayı:5.Yıl:2.Ocak 2026

**Bu Sayımızda
YER ALAN
YAZARLARIMIZ**

KADER KOCA
REMZİ ÖZKAN
Abdullah Aydın
ÖMER KIVRAK
SERVET BARDAK
ERDOĞAN ÖNER
Abdullah ALTUNKUP
DURSUN YEŞİLOĞLU
NERMİN YILMAZ
RAMAZAN EREN
MELEK AVCI COŞKUN
BEKİR DAĞSEVER
VELİ CUMA
EMİNE ÖNDER
HÜSEYİN ER
CİHAT YEŞİLDİR
HALE ÇELİK
BESTAMİ YAZGAN
SELAMİ KURT
HATİCE ALTUNAY
ÖMER DEMİR
AHMET ÇOLAK
HATİCE GÜZEL
MUSTAFA YEYDEM
SERAP KAYPAK
MEDİNE GÜLCAN
FİKRET ONAY
ESRA TOPAL
EVRA TÜRKÖĞLÜ
HÜSEYİN DİDİN
GÖĞ ÖKKEŞ PALABIYIK
SALİH ERDOĞAN

Fatma KILINÇ

*Aydınlar Dergisi Olarak Yeni Yılınz Kullar
Huzur, Sağlık ve Barış Dolu Bir Yıl Geçirmenizi Dileriz*

İ Ç İ N D E K İ L E R

1. Fatma KILINÇ Röportaj	Kader Koca	2
2. Mutlu Olalım	Remzi Özkan	4
3. Sahip Çık Oğlum	Remzi Özkan	4
4. Kime ne?	Remzi Özkan	4
5. Kitap tanıtımı- Binboğalar Efsanesi	Abdullah Aydın	5
6. Fedakârlık	Ömer Kıvrak	6
7. Bırakamadım	Servet Bardak	7
8. Şahlanır duygular	Servet Bardak	7
9. Okuyalım	Servet Bardak	7
10. Kartallardan hayat dersi	Ömer Kıvrak	8
11. Komserim	Erdoğan Öner	9
12. Ömer Halis Demir	Erdoğan Öner	9
13. Ziyaret	Abdullah Altunkup	10
14. Eline Kaldık	Dursun Yeşiloğlu	11
15. Bunları Unutma Oğul	Dursun Yeşiloğlu	11
16. Gazel Zamanı	Nermin Yılmaz	12
17. Öğretmenler Günü	Ramazan Eren	14
18. Vefasız Kul	Melek Avcı Çoşkun	14
19. Zeytin	Bekir Dağsever	15
20. Atam	Bekir Dağsever	17
21. Baskın	Veli Cuma	18
22. Mahlas	Hüseyin Er	20
23. Bir elma Gönül Alma	Emine Önder	21
24. Uzakdur Gardaş	Cihat Yeşildemir	22
25. Düşünce Gücü	Hale Çelik	23
26. Yüreğim Güle Dönsün	Bestami Yazgan	24
27. İslam'ın Süsü Namaz	Bestami Yazgan	24
28. Gönül dustlarından siir esintileri	Selami Kurt	25
29. Biliyormusun?	Selami kurt	25
30. Kısılmak istenen Ton	Hatice Altunay	26
31. Dokuma	Hatice Altunay	27
32. Sensin	Ömer Demir	27
33. Öğretmenler Günü Konuşması	Ahmet Çolak	28
34. Ahmet Çolak Kimdir?	Ahmet Çolak	29
35. Yörükçe	Ahmet Çolak	30
36. Patika Yol	Hatice Güzel	31
37. Kalmadı	Mustafa Yeydem	32
38. Olmuyor	Mustafa Yeydem	32
39. Baba Mesleği	Serap Kaypak	33
40. Sevgili Yârim	Serap Kaypak	34
41. Hayalin Perdesi	Ömer Kıvrak	34
42. Bulurum	Medine Gülcan	35
43. Karadeniz Gelini	Medine Gülcan	35
44. Gurbetin Gölgesinde	Fikret Onay	36
45. Kendini	Esra Topal	36
46. İnsan Hakları	Evra Türkoğlu	37
47. Atam	Hüseyin Didin	38
48. Türkler	Hüseyin Didin	28
49. Gevur Dağı	Göğ Ökkeş Palabıyık	39
50. İşim Var	Göğ Ökkeş Palabıyık	39
51. Ağah ol alemi İslam	Salih Erdoğan	40
52. Şehitler Ölmez	Salih Erdoğan	40

Fatma KILINÇ

Fatma KILINÇ

Ön Biyografi

1999 yılının 25 Ekim günü Muğla'nın Datça ilçesinde dünyaya gelen Fatma Kılınç, genç yaşına rağmen hem edebiyat hem de iş dünyasında aktif bir rol üstlenen üretken bir isimdir.

Süleyman Demirel Üniversitesi Sağlık Yönetimi bölümünden mezun olan Kılınç, kendi mesleğini icra ederken bir yandan da kaleminin gücüne kulak verip hayallerinin peşinden gitmeyi tercih etmiştir. Yazarlık serüvenine üç yıl önce adım atan Kılınç, kısa sürede edebiyat dünyasında kendine özgü bir yer edinmiştir. Şu ana kadar dört basılı eseri yayımlanan yazar, aynı zamanda çeşitli edebiyat projeleri ve dergilerde de kalemini konuşturmuştur.

Yalnızca yazarlıkla yetinmeyen Fatma Kılınç, bir yayın evi editörü olarak da üretim sürecinin her aşamasında yer almakta; yazıya, kelimelere ve hikâyelere şekil veren bir isim olarak öne çıkmaktadır.

Özel sektörde ise bir lojistik firmasında müdür yardımcısı olarak görev yapmaktadır. Kitaplara olan tutkusunu yaşamının merkezine alan Kılınç, kendini bir kitap kurdu ve papatya aşığı olarak tanımlıyor. Eserlerinde umut, yeniden doğuş, kadın gücü ve içsel dönüşüm temalarını işleyen yazar; "Umut belki de gelecek sayfadadır, kapatma kitabı!" sözüyle hem yazarlık serüvenini hem de yaşam felsefesini özetliyor.

Kader KOCA & Fatma KILINÇ Röportajı

Kader KOCA

1.Soru: Yazarlık serüveniniz ne zaman ve nasıl başladı? İlk kaleme aldığınız cümleyi hatırlıyor musunuz?

1. Cevap

Yazarlık serüvenim bundan tam 8 yıl önceye yani 18 yaşıma dayanıyor. Bir gün ansızın yurt odasında aklıma bir hikaye düştü ve onu kaleme almaya başladım. Tabii o sıralar tecrübesizim. Ne bir imla ne de konu bütünlüğü... Fakat ta o zamanlardan kendime verdiğim bir söz vardı. Bu hayattan göçüp gitmeden önce bu dünyaya bir eser bırakacaktım ve bunu başardım. Tabii ki de hatırlıyorum. İlk kaleme aldığım cümle ilk kitabım olan Küllerinden Doğan Anka'dan bir cümleydi. O da şöyleydi:

"Geçmişteki acılarımın üstünü karalayarak şimdimi oluşturdum. Artıksa geleceğimi inşa etme vakti..."

2. Soru; "Umut belki de gelecek sayfadadır, kapatma kitabı" sözünüz çok etkileyici. Bu söz sizin için ne ifade ediyor?

2.Cevap

Teşekkür ederim. Aslında bu söz, biraz da benim hayat mottom diyebilirim. Her ne kadar yaşamda birçok olumsuzluk yaşasak da nefes aldığımız sürece bir umut vardır. Buna inanıyorum ve inanmaya da devam edeceğim. O yüzden bu sözün yeri bende her daim ayrıdır.

—Devam—

3.Soru; Sağlık yönetimi mezunu olmanıza rağmen edebiyata yönelmişsiniz. Bu geçiş süreci sizin için nasıl bir deneyimdi?

3.Cevap

Evet, farklı bir alandan mezun oldum. Lakin kitapları her daim kendisine dost edinen birisiyimdir. Bu yüzden geçiş süreci çok çok zorlamadı beni. Fakat bu mecraya ilk adım attığım zaman dilimi biraz sancılıydı diyebilirim. Çünkü hiçbir şey, ne yazık ki kendi hayal dünyanızdaki gibi değil. Gerçekler başınıza vurduğunda anlıyorsunuz aslında büyüdüğünüzü. Bu yüzden başlarda zorluydu fakat tecrübe kazandıkça alıştım diyebilirim.

4.Soru; Yazılarınızda kadın karakterlerin güçlü bir yer tuttuğu görülüyor. Kadın olmanın yazarlığınıza nasıl bir yön verdiğini düşünüyorsunuz?

4.Cevap

Evet. Tüm kitaplarımda kadınlar çok daha fazla ön plandadır. Çünkü öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, kadınlarımız ve genç kızlarımız birçok şeyi yapmaktan kaçınıyorlar. Cesaretlerini kırdıkları için bir umutları da yok oluyor maalesef. Fakat ben, onlara her kitabımda öyle bir kadın karakter oluşturuyorum ki, onlarda bir umut ışığı oluşturuyorum. Misal size bir örnek verecek olursam şayet; Küllerinden Doğan Anka'da Su karakteri bir erkek tarafından yaşadığı ihanetten sonra tekrardan ayağa kalkıp mücadelesini veriyor bu yaşamda. Keza Geçmişin Çılgınlıkları'nda Hazan karakteri, küçücük yaşında yaşadığı acı kayıplardan sonra ne olursa olsun hayata tutunmayı ve mücadele etmeyi seçiyor. Kısacası ne yazarsam yazayım, bir kadının

mücadelesine, umuduna ve inancına yer veririm. Vermeye de devam edeceğim.

5.Soru; Yazılarımızda sıkça hissedilen Umut temasını hayatınızdaki hangi dönüm noktalarından besliyorsunuz?

5. Cevap

Şöyle ki, sosyal medyaya çok yansıtmadığım bazı yönlerim var diyebilirim sizlere. Biraz daha olumsuz tarafı ağır basan yönler bunlar. Fakat bir gün hayatımda gerçekten başardığımı hissettiğim o anda aslında bir umudun yeşerebileceğini ve istenirse imkânsız şeylerin bile imkânli hale gelebileceğini gördüm. Bu yüzden hayatımın karanlık yönleri benim biraz da umut ışığım oldu diyebilirim.

6.SORU

Son olarak, genç yazarlara ve edebiyat dünyasına adım atmak isteyenlere ne gibi tavsiyeler verirsiniz?

6.CEVAP

Asla vazgeçmesinler. Kim ne derse desin inandıkları yolda yürümeyi seçsinler hep. Çünkü bu hayata bir kere geliyoruz ve bunu da layıkıyla yaşamalıyız bence. Olumsuzluk her daim var. Fakat unutmazınlar ki; umut da her daim var. Bunun haricinde okusunlar. Her türden kitabı okumayı kendilerine alışkanlık haline getirsinler. Çünkü yazmak için gerçekten iyi bir okur olmak gerekiyor. Eğer bir kitabı anlamazlarsa kendileri de o dünyaları yaratamazlar. Son olarak ise keşfetsinler. Yeni yerleri, yeni insanları... Çünkü her bir keşif, insanın kendisine verebileceği en büyük armağandır bence. Yeni bir dünya yaratmak için kendileri o dünyaları keşfetmeliler ilk önce.

EDİTÖR, KADER KOCA
ELLEK AYDINLAR DERGİSİ

Remzi ÖZKAN

MUTLU OLALIM

Saçımıza ansızın karlar yağsa da,
Biz umutlar büyütüp huzur bulalım.
Hayat boyu seninle aynı yastıkta,
Gonca güller düşleyip mutlu olalım.

Sevdamızın dumanı gökte savrulsun,
Eğer ki yanacaksak aşktan yanalım.
Bizi cümle dert değil saadet yorsun,
Gonca güller düşleyip mutlu olalım.

Titreyen parmakların değsin yüzüme,
Kül rengi bulutları gel dağıtalım.
Öyle içten, derinden bak ki gözüme,
Gonca güller düşleyip mutlu olalım.

Arzulanan o bahar gamzende saklı,
Hüzünleri bahardan uzak tutalım.
Sonsuz hayal kurmak bize yasak mı?
Gonca güller düşleyip mutlu olalım.

Remzi ÖZKAN

KİME NE ?

Sevda dertli eder insanı, derler,
Gam benimdir, çile benim kime ne?
Yakar da dumanı görünmez derler,
Ateş benim, duman benim kime ne?

İsterse olmasın hasretin eşi,
İsterse doğmasın sabah güneşi.
Benim için yoksa, dünyada eşi,
O yar benim, ben severim kime ne?
O yar benim, ben severim kime ne?

Sevmek lâl edermiş kimi insanı,
Aşık, bazen dilsiz olur kime ne?
Gölgesiz ağaca benzermiş canı,
Gövde olsam, yaprak olsam kime ne?

Kendini bilmeyen aşar bendini,
Sırılsıklam aşık isem kime ne?
Nasib-i dediğin şaşmaz kendini,
Şaşar ise, düşer ise kime ne?

Remzi ÖZKAN

SAHİP ÇIK OĞLUM

Bu yurdun haini artar eksilmez,
Sıvazlar sırtını binince inmez.
Çakal hak tanımaz, adalet bilmez,
Cennet vatanına sahip çık oğlum.

Bayrak candır, kandır, yere düşürme,
Toprak namus oğul gölge düşürme.
Kalleş sürüsüne tek laf ettirme,
Cennet vatanına sahip çık oğlum.

İyi günde senle yürür bilinmez,
Kötü günde hançer saplar çekinmez.
Kuruyan dal olsan damla su vermez,
Cennet vatanına sahip çık oğlum.

Dünya bir olsa da sakın çekinme,
Sığın Allah'ına geri çekilme.
Puştun karşısında dik dur eğilme,
Cennet vatanına sahip çık oğlum.

Remzi ÖZKAN

Abdullah AYDIN

Yaşar Kemal- Binboğalar Efsanesi

Yörük (Türkmen) bu toprakların ve Türklüğün mayasıdır.

Yörük demek mücadeledir, Yörük doğadır.

Yörük Toroslardır, Binboğalardır. Bu güzel vatanın can suyudur.

İşte Yaşar Kemal'in "Binboğalar Efsanesi" Yörüklerin yok oluşuna yakılmış bir ağıttır.

Usta Yazar Yaşar Kemal'in Binboğalar Efsanesi'ni okuduğum da Yörükleri bu kadar güzel bu kadar içten anlatan başka bir yazar var mı acaba dedim?

Binboğalar Efsanesi.

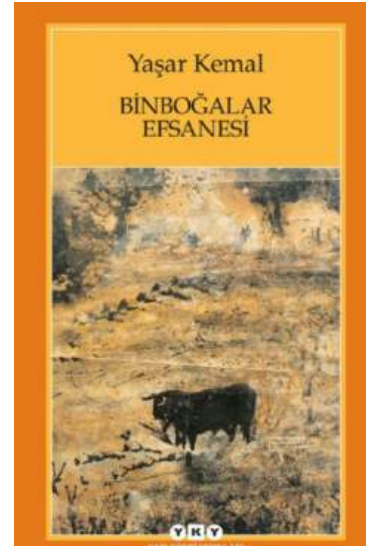
Yaşar Kemal'in 1971'de yayımlanan bir eserdir. Konargöçer Yörüklerin yerleşik yaşama geçmeye zorlanmalarıyla yaşadıkları dramı ve yok oluş mücadelesini anlatan epik bir romandır.

Roman, Toroslar'da yaşayan ve yüzyıllardır yerleşik düzene geçmemek için direnen son Türkmen Yörüklerinin dramını anlatır.

Hıdırellez şenlikleriyle, Yörüklerin kışı atlatıp yaz için yayla toprağı bulma umutlarının doruğa çıktığı bir dönemde başlar. Ancak bu umut, modern devletin toprak politikaları, yerleşik halkın düşmanlığı ve piyasa ekonomisinin acımasızlığı karşısında kısa sürede bir varoluş mücadelesine dönüşür.

Yaşar Kemal, eserinde Yörüklerin yaşamını, onların derin mitolojik inançları ve doğa sevgisiyle yoğurur. Romanda Yaşar Kemal Yörükleri o kadar güzel anlatır ki okuyucu gözleri kapalıyken bile Çukurova ve Yörükleri hissettiren güçlü bir dil ve betimleme ustalığı taşır. Okuyucular Yaşar Kemal'in o güzel dilini bu eserinde de görecekler. İyi okumalar dilerim.

Kitaptan bazı alıntılar:

"Sen kendine ışıklı, büyük kentler kurdun." Sf:11

"Umutsuzluk diri, canlı, soluk alan insana yakışmaz. Umutsuzluk ancak ölümlere mahsustur." Sf:39

"Koca adamların çocukları dövdüğü, ötekilerin de bön bön baktığı bir ülke çürüktür, ölmüştür." Sf:181

Abdullah AYDIN

CEVİZ KURDU

Ceviz kurdu, cevize gireceği kadar bir delik açar ve cevizin içine girer.

Cevizin içi insan beynine benzer, kurt başlar cevizi yemeye.

Elbette ki buraya kadar normal. Yedikçe şişmanlar şişmanladıkça karnı büyür. Yeterince doyup yükünü tutunca ! Gitmek ister ama girdiği delikten çıkması mümkün değildir istesede çıkamaz.

İşin enteresan ve daha da kötü tarafı; İçi yenilen cevizin kabuğu da kurumuş ve iyice sertleşmiştir... Artık o deliği genişletmekte imkânsızdır.

Kurtçuk oturup etrafına bakar, Düşünür taşınır delikten geçip çıkmak için tek çaresi vardır; Zayıflamayı beklemek.

Aç kaldıkça zayıflar, eski cılız haline döner. Ve bir gün bitap düşmek üzere ilk başladığı gibi cevizden çıkar.

Ama çıktığında mevsim bitmiş, ortada aç ve cılız bir kurtçuk ile bir içsiz bomboş bir ceviz kabuğu kalmıştır.

Kimi insanlardaki para ve mal-mülk hırsı da ceviz kurduna benzer.

O hırsı yenip, artık yeter, dediğinde baharlar ve yazlar bitmiş olur.

Geriye sadece, ömrünün sonbaharı ve belki de çeşitli hastalıklar, ilaçlar ve diyetler ile geçirmek zorunda kalacağı, koskoca bir kara kış kalmış olur...

Ömer
KIVRAK

FEDAKARLIK

Yıllarca, bir adam bir dilenciye cömertçe her ay bin dolar vermişti. Dilenci, bu beklenmedik lütfu minnetle kabul ediyordu.

Ancak bir gün, adam ona sadece yedi yüz elli dolar uzattı. Şaşırان dilenci kaşını kaldırdı ama içinden, "Sonuçta, hiç olmamasından iyidir..." diye düşündü ve itiraz etmeden uzaklaştı.

Ertesi ay, miktar yine azaldı: sadece beş yüz dolar.

Bu kez, dilenci öfkesini gizleyemedi."Önceden bana bin dolar veriyordunuz, sonra yedi yüz elli... Şimdi ise sadece beş yüz! Neler oluyor?"

Adam iç çekerek nazikçe açıkladı:

"Sana yardım etmeye başladığımda maddi durumum daha rahattı ve çocuklarım daha küçüktü. Ama kızım üniversiteye başladı, okul masrafları çok yüksek. Bu yüzden yardımı yedi yüz elli dolara düşürmek zorunda kaldım. Sonra oğlum da üniversiteye başladı, masraflarım daha da arttı... Artık sana sadece beş yüz dolar verebiliyorum."

Dilenci kaşlarını çattı, belli ki memnun olmamıştı.

"Kaç çocuğunuz var?—"

"Dört," dedi adam. Bunun üzerine dilenci öfkeyle bağırdı:

"Ne?! Çocuklarınızın eğitim masraflarını benim paramla mı ödeyeceksiniz?"

Ne garip... Bazı insanlar, cömertliği bir hediye olarak değil, sanki haklarıymış gibi görmeye başlıyorlar.

Servet BARDAK

BIRAKAMADIM

Kültür sanat aşkı coştı içimde
Yürekten çok sevdim bırakamadım
Taşladılar beni kötü biçimde
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Yazdıkça engelle hep karşılaştım
Doluydu şu gönlüm her zaman taşıdım
Ayağıma çelme taktılar düştüm
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Yılmadıkça gıybet çanları çaldı
Hayatın seyri garip hal aldı
Neşe sevinçlerim birden kayboldu
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Sabrettim çok zaman direndim durdum
Başa gelenleri hep hayra yordum
Yaraları kendi elimle sardım
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Bulandım çamura balçığa döndüm
Sancılar içinde yandım ha yandım
Alev idim ama mum gibi söndüm
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Yüzüm gülmez artık eskisi gibi
Düşmüşüm girdaba görünmez dibi
Sevgisiz istemem hiçbir tabibi
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Serveti, bu halde çekilmez hayat
Kem gözler altında mümkün değil tat
Çileler içinde dertler beş yüz kat
Yürekten çok sevdim bırakamadım

Servet BARDAK

ŞAHLANIR DUYGULAR

Şahlanır içimde duygular yine
Şelaleden farksız bendeki sine
Merhaba diyorum doğan her güne
Yazıyorum yine ben hece hece

Yüreğe, gönüle tercüman oldum
Neşenin içinde hayale daldım
Mısrada dizede kendimi buldum
Diziyorum yine ben hece hece

Sevinçle hep dolar gönlümün içi
Mutluluk içinde olur sevinci
Mısralar heceler şiir hep inci
Süzüyorum yine ben hece hece

Serveti hayaller mor pembe sarı
Sevgiyi güzeli yapmış diyarı
Bam telim üstünde ballanır arı
Geziyorum yine ben hece hece

Servet BARDAK

OKUYALIM

Kız erkek hiç fark etmiyor
Okutalım okuyalım
Bilgisiz yüzler gülmüyor
İnce ince dokuyalım

Elimizde olsun kitap
Edelim güzelce hitap
Çocuklar olmasın bitap
Kitapları okuyalım

Aydınlığa mum yakılsın
Bilgiye şimşek çakılsın
Hor değil güzel bakılsın
İçten içten hep doyalım

Kitaplar en güzel dosttur
Kitaplar en özel dosttur
Serveti en sözel dostur
Saygı sevgiyle olalım

Servet BARDAK

KARTALLARDAN
HAYAT DERSİ

Bir dişi kartal, yavrularının babasını nasıl seçer?

Önüne gelen ilk kartalı seçmez. Onu sınar. Bir ağaçtan bir dal koparır, gökyüzüne yükselir ve daireler çizmeye başlar. Etrafında erkek kartallar uçarak onu etkilemeye çalışır. Birden dalı bırakır. Ve sınav başlar. Erkek kartallardan biri dalıya geçer, dalı havada yakalar ve onu nazikçe ; gagasını onun gagasına değdirerek geri verir. Dişi kartal tekrar bırakır. Yine ve yeniden. Eğer her seferinde erkek kartal onu kusursuz şekilde yakalamayı başarırsa, ancak o zaman onu seçer.

Çünkü bir gün, bu erkek kartal çok daha değerli Bir şeyi; düşmekte olan yavrularını yakalamak zorunda kalacaktır.

Birliktelikten sonra çift, yüksek bir kayalığın üzerine sağlam dallardan oluşan bir yuva yapar. Daha sonra, kendi vücutlarından tüyler kopararak yuvanın içini yumuşacık yaparlar. İşte dişi kartal yumurtalarını buraya bırakır. Yavrular doğduğunda, anne ve baba kartal onları kanatlarıyla örter, besler, güneşten ve yağmurdan korurlar.

Yavrular büyür, güçlenir, tüyleri çıkmaya başlar. Esnemeyi, dengede durmayı, vücutlarının altındaki rüzgârı hissetmeyi öğrenirler.

Ve sonra... asıl ders başlar. Baba kartal yuvayı bozmaya başlar. Kanatlarıyla dalları sallar, yumuşak tüyleri söküp atar geriye sadece sert çubuklar kalır. Rahat yuva artık huzursuz bir yer olmuştur.

Yavrular anlamaz. Neden bir zamanlar onları seven anne babaları artık uzak durur?

Neden artık yiyecek getirmezler?
Anne kartal biraz uzağa konar, gagasında taze bir balıkla. Yavaşça yemeye başlar ama yavruların erişemeyeceği bir mesafede.

Yavrular çığlık atar, çağırır... ama kimse gelmez.

Ve işte o zaman olur: Yavrular kıpırdanır, zorlanarak yuvadan çıkmaya başlar. Bir tanesi dengesini kaybeder, düşer. Kayalıklardan aşağıya savrulur. Ama yere çakılmadan önce, dalı havada yakalayan o baba kartal yıldırım gibi dalıya geçer ve onu sırtında yakalar. Yuvaya geri getirir.

Ve bu alıştırmayı tekrar eder. Yeniden. Yeniden. Ta ki bir gün, düşerken yavru kartal kanatlarını açıp rüzgârı yakalayana ve uçana kadar.

İşte o zaman, anne ve baba onu balık tutulan nehirleri keşfetmeye götürür. Artık yemeği onun gagasına vermezler. Kendi başına nasıl hayatta kalacağını öğretirler.

Kartallar yavrularını böyle büyütür.

Evet, sevgiyle ama aynı zamanda sınavla, cesaretle ve bilgelikle. Çünkü anne, çocuklarının yere çakılmasına asla izin vermeyecek bir eş seçmiştir.

Çünkü kartal yavruları uçmayı öğrenmek zorundadır, hayatları boyunca yuvada kalmak için değil.

Ve belki de...

Belki bizlerin de kartaldan öğreneceği bir şey vardır: Sevgi, eğitim ve sevdiklerimizi uçmayı öğretme sanatı hakkında .

Ömer KIVRAK

Erdoğan ÖNER
Vakâri

KOMSERİM

Onunla tarlamız takım takıma
Tapuyu babamda gördüm komserim
Şikayete gitmiş benim hakıma
Niye diye kafa yordum komserim

Kanal yaptım kazma ile deşerek
Tarla açtım Ağustos'ta pişerek
Ben suçsuzum işte geldim koşarak
Kaçmadım karşında durdum komserim

Tarlalarda çift zamanı gelince
Değiştiler yaşlı babam ölünce
Hele birde ben yalnız olunca
İşin hilesine vardım komserim

Pulluğunu bizden yana yatırır
Her sürmeye beş on santim götürür
Yavaş yavaş orta yere getirir
Bunun nedenini sordum komserim

Sordum çünkü toprağımı çalmıştı
Bana bakıp sinsi sinsi gülmüştü
Anladım ki beni korkak bilmişti
Sonradan olaya girdim komserim

Ölç dedim ipliği içerden tuttu
Ayağıyla sınır taşını itti
Üstüme yürüdü kaşını çattı
Gelirken yumrukla vurdum komserim

Bilirim yaptığım olmuştu ayıp
Toprağımı çaldı bu öksüz deyip
Oturdu elini ağzına koyup
Galiba dişini kırdım komserim

Yalan demem yüzsel de derimi
Tarlama zayıf veriyordu verimi
Tapusunda belli olan yerimi
Normal sınırından sürdürdüm komserim

Belasını benden bulmasın diye
Lokmamı elimden almasın diye
Çaldıkları yeter çalmasın diye
Sınırıma duvar ördüm komserim

Hak yedirmem işte böyle bil beni
Suçlu isem nezarete al beni
Karar senin kurban olam sal beni
İfademi doğru verdim komserim

Artık kapanacak aşma'n Vakâri
Şimdi onlaradır düşman Vakâri
Böyle yaptığına pişman Vakâri
Sizden bekliyorum yardım komserim

Erdoğan ÖNER /Vakâri

ÖMER HALİS DEMİR

Hainlikler sarmıştı, dört bir yanın vatanın
Giydiğiniz elbise, rütbenizden utanın
Elinizde kanı var, şehit olup yatanın
O günkü birliğinde komutandı amirdi
Teröriste dur diyen Ömer Halis Demir'di.

Eğer teslim olursan helal olmaz hak dedi
Zaferin ışığını ellerinle yak dedi
Ora gelen haindir, icabına bak dedi
Komutanın Halis'e verdiği son emirdi
Teröriste dur diyen Ömer Halis Demir'di.

Kana susamış hain, bayrağıma ürerken
İçerdeki hainler bizi mağlup görürken
Besmele çekiyordu koridorda yürürken
Herkes şoka girmişti sanki diller dumurdu
Teröriste dur diyen Ömer Halis Demir'di.

Öyle bir kükremiş ki kimse durmaz yolunda
Böyle yiğit var olmuş vatanın bir ilinde
Elinde var silahı, Fatihalar dilinde
İslam'ı örtü etmiş dinî duygu sömürdü
Teröriste dur diyen Ömer Halis Demir'di.

Vakari'yim, diz çöker saygı ile önünde
Şehadet şerbetleri akıyordu kanında
Ona öldü demeyin peygamberin yanında
Vatan için adanmış kocaman bir ömürdü

Erdoğan ÖNER /Vakâri

Abdullah
ALTUNKUP

ZİYARET

Bazı adımlar ne de zor gelir değil mi? Sevinsen mi üzülse mi bilinmezlik. Hıçkırıklar, içine içine sancı yapar insanın. Adımlar beton dökmüşçesine ağırlaşır. Hisler paramparça silik bir ayna misali tuz ve buz. Olabildiğince gerçek ve bir o kadar acı.

Alelacele boyanmış ayakkabılarım tonlarca ağırlıkta, giriş kapısına dokunan parmaklar buz kesip tırnak diplerinin sancılanması yok mu anlatmaya yürek dayanmaz. Yürüsen adımlamak güç, dönüp gitmek ihanet.

Dünya gürültüden bıkmışken burası olabildiğince sessiz. Yüreğimde fırtına, kafam karmakarışık ama hedefim tek. Takoz konulmuş adımların rotası yıllar önce çizilmiş. Nihayet görüş gününün en anlamlı dakikaları. Sessiz fakat derinden bir hüznün, duygu karmaşasından sızıntı veren gözler. Sanki zoraki avuç avuç cam kırıkları yutturulmuş hissi. Beden ile ruhun aynı anda aynı hüznü tatmasının kaldırılması zor yükü. Kelimelere sığmayan bir tebessüm. Sessizce bir selam. Adaptandır sonra kelimeler...

Atam, nasılsın? Dudakların mermer soğukluğunda titremesi. Sessizlik. Kelime haznesindeki tüm birikimlerin unutulması. İşaret parmağının tabanca misali şakağa dayanmasındaki tedirginlik. Nöbet bekleyen askerin vakur duruşundan aldığım güç. Ölüm korkusu ile ölme isteğinin harmanlanması. Bu sessizlik çok fazla. Haydi, bir hoş geldin de olmaz mı beklentisi. Ya da dedin de ben duymadım

Affedersin. Yanı başındaki devasa bayraktan gelen hoş esinti tüm ülkeyi dolaşmasındaki eminlik. "Evlat, hoş geldin" der gibi tatlı bir ses. Tatlı bir ürperti.

Yine ağlama hissi. Yine gözyaşı. Yine karmaşık duygular.

Hava soğuk, bedenim sıcak, ruhumda volkan kaynıyor. Düşünceler sisli. Dua, Yakarış, Özlem, Aç gözlerini deme isteği. Çok yatmadın mı demekten ar etmek. Çok çalıştı, istirahat hakkı diyen iç sesim. Kadere teslimiyet. İsyandan korkuş. Saatlerce sohbet ama geleceğe dair. Boğazıma tıkanan kelimeler yığını. Çok zor oldu sana gelmek ve senden gitmek itirafı.

Neyi merak ediyorum biliyor musun samimi soruma tebessüm edeceğinden eminlik. Sonsuzluğa açılan pencereden görebiliyor musun soruma vereceğin cevabı biliyorum öz güveni.

Yine bir ayrılık soğukluğu çöktü üzerime. Bakışlarından anlamışsındır, mahcubiyeti. Nefes almanın zor geldiği anların sis bulutu hızında üzerime çöküşü.

Saatler dokuzu beş geçmese, es geçse olmaz mı?

İşte tam da öyle bir zaman, bugün; sONSUZ KASIM ve ben hüznün öznesindeyim.

Abdullah ALTUNKUP
ISPARTA

Dursun YEŞİLOĞLU

ELİNE KALDIK

Bilmeki ne iştir, bu nasıl zaman
Gönül bilmezlerin eline kaldık
Dili keskin bıçak bilmiyor aman
Gerçek görmezlerin eline kaldık

Üç beş pohpohlanır ağzın kaldırır
Kendin bir şey sanar, dosta saldırır
Baş tutan yaramın, başın yoldurur
Merhem sürmezlerin, eline kaldık.

Yüzüne dost gibi, ardına düşman
İnsanca yapılan her işe pişman
Dıştan melek sanki, yüreği taştan
Dostça gülmezlerin, eline kaldık.

İyiliği, kötülükle süsleyen
Gizli, gizli, insanlığı pisleyen
Gündüz, gece, fitne fesat düşleyen
Akıl ermezlerin, eline kaldık.

Bilmiyor hatırı, yeni yetmeler
Rağbet görür oldu erken ötmeler
Çoğaldı maalesef, çöpten bitmeler
Hayra gelmezlerin, eline kaldık.

Âşık Dursun sözüm, sazım, mızrabım
Kini kovdum, sevgi benim mihrabım
Barış oldu, her toplumda hitabım
İki yüzlülere, bozuk asabım
Ağzı inmezlerin eline kaldık.

Aşık Dursun YEŞİLOĞLU

BUNLARI UNUTMA OĞUL

İt kılından yelek olmaz
Bunları unutma Oğul.
Zalimlerden melek olmaz
Bunları unutma Oğul.

Doğruların çilesi çok
Eğri çubuk yapılmaz ok
Yalakanın kiblesi yok
Bunları unutma Oğul.

Münafiğa sırrın deme
Muhannettin aşın yeme
Gerçekler vurulmaz gеме
Bunları unutma Oğul.

Cahil ile sohbet etme
Sakın ola yola gitme
En yakının vurur tekme
Bunları unutma Oğul.

Haramın binası olmaz
Taşımayla kuyu dolmaz
Kara gün bir karar kalmaz
Bunları unutma Oğul.

Domuzların olmaz postu
Canilerin olmaz dostu
İnsanları bölmek gastı
Bunları unutma Oğul.

Dursun, iki yüzlülerden
Birde çürük özlülerden
Hep düşman olur içerden
Bunları unutma Oğul.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

*Dostlarının yerinde nasihatlarına
kulak asmayanlar, düşmanlarını
memnun ederler. Pancatantra*

Nermin YILMAZ

GAZEL ZAMANI

Kimine göre hazan, kimine göre hüzün mevsimi. Güneşin ferinin azaldığı, küfül küfül rüzgarların estiği, büyüklerimizin evlerin duldasında, güneşli yerlerde sohbet ederken "günler bir avuç, dan demeden akşam oluyor" dedikleri kısa günler. Güz günleri...

Bahar, yaz derken geldi mevsimlerin en güzeli, nereye baksan tablo gibi. Ağaçtaki bir yıllık misafirlikleri sona eren, sararan yapraklar, rüzgarın peşinde bir oraya bir buraya savrulurken kuşlar, böcekler de ağacı terk eder. Ağaçların bu görüntüsü yalnızlığı çağırıştırır.

Mevsimler yaşamın döngüsü gibi. Bahar doğmak, yaz olgunlaşmak, sonbahar ihtiyarlık, kış ölümü hatırlatır. Ben sonbaharı uzun bir yolculuğa çıkmak için hazırlanmaya, her işi bitirip toparlanma telaşına benzetirim. Bu gidişin dönüşü olacak mı yoksa bu son bahar mı? İşte bu düşünceler insanı hüzünlendirir.

"Her ömrün bir son baharı vardır. Yazarlar romanlarında, şairler şiirlerinde, ressamın tuvallerinde en güzel bu mevsimi tasvir etmişlerdir.

Şair; "Bu kaçınıcı sonbahar,
Aynı yazın ardından.

Kaçış, vazgeçiş,
Bir sevda masalından" derken,
Başka bir şair; "Ömrümüzün son
demi

Sonbaharıdır artık.
Maziye bir bakıver,
Neler neler bıraktık." demiştir.

Hazan, hüzün mevsimi dedik de memleketimde bunlar bilinmezdi, biz GAZEL ZAMANI derdik. Anadolu'da sonbahar umuttur, bolluk berekettir. Ekip saçtığı toplama zamanıdır. Bağ bozumudur. Üç mevsim çalışıp, bir mevsim dinlenme, rahat etme hayalidir. Düşündür, dernektir. Yeniden ekip dikmek, gel seneye hazırlık, umuda yolculuktur.

Günümüzde süpürülüp çöpe atılan gazellerin, dökülse diye beklenildiği zamandır güz. "Yağmur yağmadan gazeli süpürüp içeri atabilesek" kaygısıdır. Kış boyunca evde olan hayvanların otuna, samanına dayanaktır gazel. Tandırın başında yakacak, ocakta duturuktur. Kış ekmeği yuha (yufka) gazeller süpürüldükten sonra pişirilirdi. Meyve ağaçlarının altın gibi gazelleri mallar için getirilirdi. Yakmak içinse dut, ceviz, kavak çınar gibi ağaçların gazeli dayangal olur. Tandırın başında genzini yaksa da şikayet etmezdi cefakar analarımız. Onların derdi muhanete muhtaç olmamak için mevsiminde çalışıp çabalamak, evi doldurmak gayretiydi.

Gazeller ayazını almadan tamamı dökülmez. "Bu gece ayazdı, gazeller döşek gibi yerde, gazeller haş olmuş" denirdi.

Gazel süpürmeye gitmeden önce özel süpürgesi bağlanırdı. Bu süpürgeye çalı süpürgesi veya çalgı denir, çalının uç dallarından hazırlanırdı.

Köyüm Balaban'da bahçeler evlere uzaktı. Bizim sokağımız Balaban'ın arka tarafında, vadiye açılan kapı Mameççe'de. Mameççe'den aşağı bakınca vadi boyunca akan Balaban Çayı, karşıya bakınca uçsuz bucaksız kayısı bahçelerinin olduğu ova, Elbistan yapalak tarafı, Cade, Yenice köyleri ve bütün bu güzellikleri çevreleyen sıra dağlar.

Mameççe bayırının dibinde Şeyh Pınarı'nın şırl şırl akan kaynak suyu. Almohu tarafından gelen Setirek Çayı ile birleşerek vadi boyunca Tohma'ya doğru

—Devam—

Gazel Zamanı, Devam

Yolculuğuna devam eden Balaban Çayı. Etrafında asırlık dut, çınar, ceviz ağaçları. Selvilikler, kavaklıklar, dutluklar envai çeşit meyve ağaçlarının olduğu, her mevsimi başka güzel olan bahçeler bu mevsimde sarının, yeşilin kızılın her tonuyla görsel şöendir.

Mametçe'den seyrederken son güzde budanan ağaçların balta, nacak sesleri. Şeyh Pınarı'nda yıkanan pırtıya (halı-kilim- çuval vs) vurulan tokuç seslerine, bahçelerde hışır hışır süprülen gazel sesleri ahenkle birbirine karışırken vadide yankılanır.

Göçmen kuşların toplu göçlerine tanıklık etmek anlatılmaz ancak yaşanır. Gazel süpürmeye giderken tatlı bir telaş olurdu. At, eşek hangisi varsa üzerine semer vurulur, habe konur, içine yiyecek içecek doldurulur, çocuklar da üzerine oturtulur, güle eğlene gazel süpürmeye gidilir. Süpürülen gazeller öbek öbek yığın yapılır. Hararlara (büyük çuval) doldurarak evlere taşınırken ata, eşeğe "bendek", çoğu zaman da analarımızın sırtına "şekek" olurdu gazel.

Çaydan gelen kurbağa vıraklaması, kuş sesleri, her bahçeden gelen cıvil cıvil çocuk sesleri birbirine karışırdı. O zaman hayatın içinde olağan olan şimdi ise özlemle yadettiğimiz "GAZEL ZAMANI"...

Çocukların oyun alanıydı bağlar, bahçeler. Gazel yığınlarının üzerine atlayarak içine gömülmek çok keyifli olurdu. Gazellerin arasından kalan tek tük meyveleri, cevizleri bulmak için yarışır oyun oynanırdı. Açlık, susuzluk aklımıza gelmezdi. Söz dinleyen, yumuş tutan çocuklardık.

Yemek zamanı üç taş ocakta, isli demlikte çay demlenirken, azık bohçasından çıkarılan yuha ekmek, pendir-teze yağ dürümü, sökülen soğan evleğinden kalan soğan, maşara yerinden bulunan son domates ve salatalıklardan yapılan çoban salatası dünyanın en lezzetli yemeği olurdu.

Sonbahar aynı zamanda takvimdi de. Son güzde doğdu-öldü, gazel zamanı düğünü oldu, askere gitti gibi ifade edilen ve akılda kalıp unutulmayan tarihlerdi.

Annem bana sen gazeller süpürülürken son güzde doğdun derdi. Anladım ki ben Ekim sonu Kasım başında doğmuşum.

Yıllar, aylar, günler su gibi akıp gidiyor. Eylül-Ekim derken Aralık olan kapıdan Kasım girmeye hazırlanır.

Kuluncaklı hemşerimiz Aşık Yeydani'den (Mustafa Yeydani) iki kıta;

"Yine efkarlandı şu deli gönlüm,
Çıplanmış ağaçlar, gazeli gördüm.
Hayallere daldım düşündüm durdum,
Çocukluğa gittim ezeli gördüm.

Yoldan gitmez bahçelere uğrardık,
Gazelin içinde ceviz arardık,
İnan bana dişimizle kınardık,
Yine mevsim güzde , hazanı gördüm."

Eylül toparlandı sessiz sedasız giderken Rabbim cümlemize nice son baharları sağlıklı sıhhatle huzurla karşılamayı nasip etsin.

Nermin YILMAZ

Ramazan EREN

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Onlar bir topluma yön verir.
Bu toprakları anlatır.
Sevgiyi ve saygıyı anlatır.
Günleri ayları anlatır.

En faydalı bilgileri anlatır.
Harfleri öğretir.
Kimisi yazar olur kimisi şair olur.
Kimisi doktor olur.

Bir ülkenin geleceğini yetiştirir.
Tarihi bize öğretir.
Her zaman değerini bilelim.
Öğretmenlerin.

Hayata onların sayesinde.
Öğreniriz her zaman.
Çünkü en zor görev.
Onlarıdır.

Zor şartlar altında.
Görevlerini
Her daim.
Yaparlar.

Başta Öğretmenim Ertuğrul Yılmaz
olmak üzere bütün öğretmenlerin
Günü kutlu olsun.

Ramazan EREN

VEFASIZ KUL

MELEK Avcı Coşkun

Kuru dala benzer şu vefasız kul
Ne meyve ne gölge verir bunu bil
Hatır gönül çiğner alır çetin yol
Övünmek karıdır yandaşına sor

Böyleleri adap erkan da bilmez
Burnu yere düşse eğilip almaz
Mefta salda kalsa namazın kılmaz
İster, önünde el pençe divan dur

Nefsini terbiye edip öldürmez
Kulu sevindirmez, yüzün güldürmez
Egosu tavana çıkar bildirmez
Dostane hasımdır, saklamaz sır

Gül, Hurigül söz bunlara geçmez
Ağzınla kuş tutsan, yok kapı açmaz
Hiç nefesin yorma enginden uçmaz
Eşe ,dostta gayret gütmeyiz, arzı zor.

Belek Avcı ÇOŞKUN

Dürüstlük eşi benzeri
görülmemiş pahalı bir
mülktür, ucuz
insanlarda
bulunmaz.mlk

ZEYTİN

Bekir DAĞSEVER

Zeytin hakkında yazıyı kaleme alırken zeytinin kutsal oluşundan ben bu yazıyı mı hak ettim diye beni lanetleyeceğinden korkmuyor değilim.

Zeytinin ana vatanı Anadolu bilinir, ta bundan 4000 bin yıl önce zeytin işlenip kullanılmıştır. Medeniyetin beşiği dünyanın ilk yerleşim yerlerinden Hatay, Maraş, Mardin de zeytinin var olduğu tarihçiler tarafından anlatılır. Zeytinin insanlara sunduğu meyvesi ve meyvesinden elde edilen yağı besin değeri yüksek bir gıda maddesidir. Zeytinyağı kullanımından dolayı Akdeniz bölge ülkelerinde kansere çok az rastlanır. Bu yüzden bir bakıma zeytinyağı eczaneler de ilaç gibi satılmalı tezini bende savunuyorum. Zeytin ağacı uzun ömürlü oluşundan kutsaldır, ölmez ağaç olarak bilinir. Bu yüzden mitolojik çağdan günümüze zeytinin yeri ve önemi çok büyüktür.

Ana vatanı Anadolu olarak bilinen zeytin ülkemizin Akdeniz sahillerinden Ege'ye egeden Karadeniz kıyıların da yetişir. Ege'den de Karşıyaka dediğimiz Yunanistan'a Yunanistan'dan Akdeniz'e kıyısı olan kuzey Afrika ülkelerinden Mısır, Cezayir, Fas, Tunus'a Avrupa kıtasının Akdeniz'e yakın olan İtalya, Bosna Hersek, Hırvatistan, Slovenya, Malta, Monako, Fransa ve İspanya İspanya'dan da sömürgesi olan Latin Amerika ülkelerine oradan, kuzey Amerika'ya dağılmıştır. Yine aynı yollarla Avustralya ya Asya'ya kadar dünyanın zeytin yetişecek tüm iklim kuşaklarına dağılmıştır.

En değerli endüstri bitkisi olan zeytin tüm kutsal kitaplarda adından söz edilmiş. Tüm inançlardan kuvvetlidir. Cemttire zeytinin diliyle şöyle diyor. " Herkese aitim, hiç kimseye ait değilim" yine zeytin dermiş ki "

Sen yokken de buradaydım, sen gittikten sonrada burada olacağım"

Zeytin resim, roman, şiir ve öykülere de konu olmuştur. Josef Kılıksız der ki "Bütün ağaçların atası zeytindir. Barışı, sadakati, vefayı, ölümsüzlüğü, bolluğu, bereketi, sabır ve cesareti sembolize eder" der. Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi ülkemizde de 500-600 bin ailenin geçim kaynağı zeytindir.

Maalesef üzümlere söylüyorum ki 2025/ 1 Martta zeytinliklerde maden çıkarmak için maden yönetmeliği değiştirildi ve zeytin katliamına başlandı. Antik çağda zeytin ağacını kesene idama kadar ağır cezalar verilirken bizde de ödüllendiriliyor.

1951-1952 yıllarında İspanya ülkemizden delice (yabani) zeytin kömürü ister. Akdeniz ve Ege bölgelerinde ne kadar yabani zeytini kesilerek kömürü ihracatı başlar. O zamanı yaşayanlar bu durumu şöyle anlatırlar. Ege ve Akdeniz limanlarında kömür bulutunda her taraf simsiyah olurdu. Bu durumu fark eden ABD büyükelçisi bunun bir zeytin katliamı olduğunu söyler. O zamanın ilgili bakanı bir şey olmaz ülkemize döviz giriyor der. Elçi İspanyollar bu zeytin kömürünü ne yapıyorlar diye araştırır. Asfalt yollarda dolgu malzemesi olarak kullanıldığını öğrenir. Yine durmaz. Dolgu malzemesinde araştırır. Bu dolgu malzemesinin hiçbir işe yaramadığını öğrenir. Büyük bir zeytin ihracatçısı olan İspanya'nın amacı Türkleri zeytin ve sıvı altın olan zeytinyağı ihracatını sabote etmekten başka bir şey olmadığını öğrenir. Yine ilgili bakanı uyarır. Bakan yine bildiğinden geri kalmaz. Yukarıda bahsettiğim gibi zeytin resim, şiir, öykü, roman, masal, türkü ve şarkılara konu olmuştur.

16 Mart 2022'de facebook ta paylaştığım bir ileti aynen şöyledir. Hiç bir kimse benim düşüncemle aynı fikirde olmak zorunda değil. Sadece zeytini işleyen bir üniversite veya bir fakülte olsa nasıl olur, demiştim.

Yeri gelişmişken bunlardan bir kaçından bahsetmek isterim. Eski Didim noteri araştırmacı yazar Bekir İşlek "Didim'de Zeytinleri Meltemler Sular" adlı kitabında aynen şöyle diyor.

—Devam—

Bekir DAĞSEVER

ZEYTİNE DAİR

Zeytinin yaşı ve insanla tanışması yaradılış ile başlar desek yanlış olmaz.

Yâda buğday ile ne zaman tanıştı ise oradan başlar. Zeytin moda deyimiyile bütün "çıktıları" değerli olduğu için insanoğlunun hep yoldaşı, katığı, moral kaynağı ola gelmiştir. Binlerce yıl yaşaya bilme özelliğinden dolayı moral kaynağı olduğunu söyleyebiliriz.

İkinci yaratılış sayılan tufandan sonraki ilk hayat belirtisi, işareti de" zeytin dalı "ile anlaşılmalıdır. Hani Nuh tufanı sona erdi mi, hayat yeniden başladı mı diye güvercini görevlendirmiş ve güvercin gagasında bir zeytin dalı ile dönerek hayatın yeniden başladığını müjdelemişti.

Zeytinin bütün "çıktıları" değerlidir dedik ya bunu biraz açalım. Zeytin tanesi, her çağda insanoğlunun "ekmeğine katık" olmuştur. "zeytin ekmek" fakirin katığı öğün savunucusudur.

Zeytinyağı, değerli bir besin kaynağı ve aynı zamandan beri ilaçtır. Yapraklarının çayı dahi birçok hastalığa çaredir.

Zeytin ağacı derviş, kanaatkâr bir bitkidir. Her türlü zorluğa iklim şartlarına dayanır. Kolay kolay ölmez. En küçük bir endişede kendini yenilemek için diplerinden sürgünler fıskırtır. Binlerce yıl yaşayabilir. Bir yangında tamamen yansa bile hemen yeni sürgünler canlanır, yeşerir. Hâsılı zeytin, ağacıyla, tanesiyle, yağıyla insanoğlunu vaz geçilmezdir.

ZEYTİNYAĞLI YİYEMEM TÜRKÜSÜNÜN GERÇEK ÖYKÜSÜ

Bursa yöresine ait 2 Kasım 1954 te ihsan kaplayan kaynak gösterilerek muzaffer Sarısözen tarafından derlenmiş. Sanıldığı kadar sıradan bir türkü değil emperyalizmin ekmeğine yağ süren bir türküdür. Siyasi ve ekonomik bir öyküsü var.

"Zeytinyağlı yiyemem aman, basmada fistan giyemem aman"
Bu türküyü hemen hemen her Türküye cumhuriyeti vatandaşı bilir. Âmâ nasıl bilir? Hepimizin eğlenerek dinlediği "Zeytinyağlı Yiyemem Aman Basmada Fistan Giyemem Aman"

A:B.D'nin Marshall yardımları sonrasında çıkmış ısmarlama ödüllü bir türküdür. Öncelikle Marshall yardımları nedir. Onu açıklayalım. Sonrası da bu türkü ile olan bağlantısından söz edelim. Marshall yardımı(planı) nedir? 2. Dünya savaşı sonrasında Sovyet ve kominizim tehdidi altında olan ülkelere ABD tarafından yapılan yardım planıdır. 1947 yılında önerilmiş ve 1948- 1951 yılları arasında yürürlüğe konulmuştur. İlk olarak Yunanistan ve Türkiye'ye Truman Doktrini adı altında askeri yardım yapılmıştır.

Sovyetler Birliğinin Kominizim propagandası ve tehdidi karşısında ikinci dünya savaşından çıkmış başka Avrupa ülkelerimde bulunmaktadır. Bu ülkelere ABD tarafından öngörülen bazı yardımlar yapılmıştır. Fazla uzatmadan bu kısa ön bilgiden sonra Marshall planının Türkiye bölümüne geçelim.

Gelelim "Zeytinyağlı yiyemem türküsüne" Sovyet tehlikesinden korunmak isteyen Türkiye bu düşmanca sinsî plandan nasibini almıştır. O sıralar Türkiye'nin her tarafı zeytin ağaçlarıyla doludur. Haliyle en çok kullanılan yağlar arasında zeytinyağı bulunmaktadır. ABD den çıkan eski askeri malzemeler (tank, silah, uçak) vs..

—Devam—

Türkiye'ye yardım adı altında gönderilmiştir. Gelen bu eski malzemelerin yedek parça, arıza bakımı gibi birçok sorunlar çıkmıştır. Bunların yedek parçalarına temin etmek için ABD ye paralar ödeyip ülke hep zarara uğratılmıştır.

Amerika tarihi geçmiş elinde bulunan stok mısır yağlarını Türkiye'ye satmak istemiştir. Fakat o yıllarda ülkemizde zeytin bolluğundan bu yağlara hiç ihtiyaç yoktur. Anlaşma gereği bu yağlar alınmıştır.

Para karşılığında tutulan birkaç doktor radyolar da, gazeteler de zeytinyağının zararlı olduğunu, kansere yol açtığını söyleyip yazmışlardır.

Halka zeytinyağının zararlı olduğu dayatılmaya çalışılmış, başarılıda olmuştur.

Hâlbuki zeytinyağı vücuda girdiğinde kanserle savaşmaya başlar. Ülkemizin dört bir yanında zeytin ağaçları katliamı gerçekleştirilmiştir. Halk mısır yağı kullanmak zorunda kalmış. Hemen ardından birçok margarin yağı fabrikaları üretime geçmiştir.

“Zeytinyağlı yiyemem aman basmada fistan giyemem aman” derken Avrupa ve Amerika'nın pamuklu elbiseleri giyerken bizler şimdilerde algıladığımız pamuğun değerini bilememişiz. Bu arada pamuk üretimi de duraksamıştır.

Bu türküyle halk birazda küçümsenmiş. M. Kemal Atatürk'ün “Köylü Milletin Efendisidir”. Sözüyle çelişen bir türküdür. Devamında senin gibi cahile ben efendim diyemem aman diyerek... bu türkünün Yunancadan dilimize çevrildiği de söylenmektedir.

Adına filmler çekilen, festivaller düzenlenen, birçok dalda yarışmalar düzenlenen zeytini daha çok daha güzellerini yazanlar olacak şimdilik benden bu kadar.

Bekir DAĞSEVER

Bekir DAĞSEVER

ATA M

Atam On Kasım'da gittin gideli
Halkın kazlar gibi görüldü Atam
Baştakiler oldu ele sevdalı
Türk ülküsü kötü yerildi Atam.

Kara çarşaf giydi içi karalar
Nifak doldu düzelmedi aralar
Hortumcular çuval çuval paralar
Alman'a Urus'a varıldı Atam.

Dilimiz dinimiz kirlendi pisten
Ankara İstanbul karardı isten
Emanetin ülke bir denizistan
Yiyenler yemekten yoruldu Atam.

Laiikliğe çamur atanlar da var
Bedelsiz beynini satanlar da var
Helale haramı katanlar da var
Adaletin ipi kırıldı Atam.

Torpil partizanlık aldı yürüdü
Erimez dağların karı eridi
Aymazlıklar her tarafı bürüdü
Hazine havuzu yarıldı Atam.

Yağcı hortumcunun keyfi deminde
Baykuş öttü köylülerin damında
İşgüzarlar üretmeden zammında
Zamlar katmer katmer verildi Atam.

Bekir DAĞSEVER

Veli CUMA

DASKIN

Eylül ayı gelince kavurucu sıcaklar azalır, geceler iyice serinlerdi bizim oralarda. Narlar olgunlaşır, incirler morlaşır, bal gibi tatlılaşırlardı. İncirlerin en güzellerini kuşlar yedi. O yüzden her incir ağacının dibinde eli sapanlı bir çocuk sinip bekler, ağaca konan kuşları avlamaya çalışırdı.

Yine böyle bir sonbahar günüydü. O gün akşama dek kuş avladım. Kara İnek akasya ağacında bağlıydı. Aç mı susuz mu aklıma bile gelmiyordu. Şu incir ağacının altı senin, bu incir ağacının altı benim durmaksızın dolaşıyordum. Mutlaka bir kuş vurmali, kanını sapanımın çatalına sürmeliydim. Yoksa nasıl kanıtlayabilirdim avcı olduğumu?

Tam nişan alırken kuşlar uçuyorlardı. Öfkeden kuduruyordum. Açlığımı, susuzluğumu unutmşum. Güneşin iyice alçaldığının farkında bile değildim. Kız kardeşim:

-Abi, abi! Annem seni çağırıyor, diye sesleniyordu.

Nasıl da keskin gözleri vardı şu kız kardeşimin. Sanki beni görmese ya da görmezlikten gelse olmazdı.

Zorunlu olarak eve döndüm. Annem beni görünce:

-İnek açlıktan öldü, susuzluğundan harladı hayvan, diye bağırdı.

Öyle çok sinirlenmişti ki eline geçirse boğazımı sıkacaktı. Yakayı ele vermemek için izimin üstünde geri döndüm. Mor İncir'in gölgesine oturdum. Mor İncir bütün incir kuşlarının uğrak yeriydi. En güzel incir meyvelerini o verirdi. O nedenlerle küçük avcılar Mor İncir'in altını

paylaşamazlardı. Daha oturalı beş dakika olmamıştı ki Ökkeş geldi. Ökkeş amcamın oğluydu. O da benim gibi bu gün hiç kuş vuramamıştı. Akşam birlikte kuş basmaya karar verdik. Doğrusu yılanlardan korktuğumuz için yanımıza Mehmet'le Ekrem'i de alacaktık. Onları çelik çomak oynarken bulduk. İkna etmek zor olmadı. Baskına dünden razıydılar.

Akşam olmak bilmiyordu. Zamanın bu kadar yavaş aktığının ilk defa farkına varıyordum. Gündüz, o kadar uğraşmamıza rağmen vuramadığımız kuşlardan öcümüzü alacaktık. Belki elli, belki yüz tane kuş vurarak rekor kıracaktık avcılıkta.

Eski bir el feneri bulduk. Yuvarlak sapan taşlarını toplayıp bütün ceplerimizi doldurduk.

Nihayet akşam oldu. Güneş Kara gedik Dağları üzerinden aşır, gitti. Annemin öfkesi geçmişti. Ökkeş'le beni yemeğe çağırıyor. Yemeğe gitmedik:

-Biz karnımızı kuş etiyle doyuracağız, dedik.

Kuşların uyumasını beklerken bir yandan da planlar yapıyorduk. Ağaçların altına sessizce yaklaşacak, fenerin ışığıyla tarayacaktık. Avı gördüğümüzde ben feneri tutacaktım. Ökkeş de sapanıyla taşı fırlatacaktı. Diğerleri vurduğumuz ve yere düşen kuşları bulacaklardı. Bıçak bende idi. Mundar olmasın diye onları bıçakla kesecektim. Mehmet:

-Kuşları keserken " bismillah " demeyi unutma, dedi.

-Merak etme, unutmam, dedim.

Ortalık iyice karardı. Hoca yatır ezanını okudu. Hocanın sesiyle belki kuşlar uyanmıştır düşüncesiyle bir süre daha bekledik. Artık zaman gelmişti. Ayaklarımızın ucuna basa basa portakal ağaçlarının altına doğru ilerledik. Hava biraz serindi.

Devam

Veli CUMA

Böylesi havalarda kuşlar alçak dallara tünerdi. Çok kuş avlayabileceğimiz için kendimizi şanslı buluyorduk. Yiyeceği-miz kuş kavurmasını düşündükçe ağzımızın suyu akıyordu.

Portakal ağaçlarının kenarında kocaman kocaman yapraklı küçük bir şeftali ağacımız vardı. Arkadaşlarıma, işe şeftali ağacından başlamayı önerdim. İtiraz etmediler. Şeftali ağacının en alt dalına feneri tuttum. Kuşu göğsü fenerin ışığıyla aydınlandı. Uyuyordu. Hepimiz:

-İşte orada, diye bağırarak sessizlik kararı almamıza rağmen.

Heyecanlanmıştık. Ökkeş:

-Feneri göğsüne doğru tut, dedi.

Sapanı hazırlamıştı bile. Kolunu

itererek:

-Dur, dedim.Şeftali ağacının en alt dalına feneri tuttum. Kuşu göğsü fenerin ışığıyla aydınlandı. Uyuyordu.Elimi yavaş yavaş kuşa doğru uzattım. Birden avuçlarımı kapatıverdim. Yakalamıştım kuşu. Kuş, avuçlarımın içinde durmadan çırpınıyordu. Kalbi, sanki dışarıya fırlayacakmış gibi atıyordu. Feneri kuşa tutup baktım. Ne kadar da çok korkmuştu zavallı. Kesip kesmemekte kararsızlık içindeydim. Bunu fark eden arkadaşlarım:

-Kes, kes, diye bağırıyorlar.

Bıçağı cebimden çıkardım. Ağzını açtım. Kuşun boğazına doğru yaklaştırdım. Kuş olacağı sezinlemiş gibi ciyak ciyak ötmeye başladı. Tekrar bıçağı uzaklaştırdım:

-Kesemiyorsan ver ben keseyim, dedi

Ökkeş.

Mehmet:

-Ökkeş'e ver o kessin, dedi.

Sanki bunun etiyile karnımız mı doyacaktı. Çatlamak üzereydi kuş. Ağzını açıp kapatıyordu:

-Sapasağlam kuş, bırakalım gitsin, dedim.

-Deli misin sen? O bizim ilk avımız. Onu bırakırsak avımız kesilir. Bir tek kuş bile vuramayız, dedi Ökkeş.

Ötekiler de Ökkeş'e hak verdiler. Kuşu elimden alıp keseceklerdi. Vermedim. Avucumu açtım. Özgürlüğüne kavuşan kuş ağaçların dallarına çarpa çarpa kaybolup gitti gecenin karanlığında. Arkadaşlarım öfkeden kuduruyorlardı. Onları ikna etmek için:

-Ya biz olsaydık bu kuşun yerinde. Birisi gelip biz uyurken kesmeye kalkışsaydı iyi mi olurdu? Dedim.

Söylediklerimi dinlemiyorlardı. Boyuna:

-Seninle yola çıkanda suç. Yufka yüreklinin birisin sen. Tövbeler olsun seninle bir daha baskın yaparsak... Diye söyleniyorlardı.

-İyi be. Sanki ben çok bayılıyorum sizinle baskın yapmaya, dedim.

Bozuştuk. Eve gitmeye karar verdim.

Bana:

-Gidersen git, biz sensiz de yaparız baskını, dediler.

Onlara bu gece baskın yaptırmayacaktım. El yordamıyla bulduğum taşları ağaçlara doğru savurdum. Neye uğradıklarını şaşırarak kuşlar pır pır uçmaya başladılar. Arkadaşlarım:

-Alacağın olsun, diyerek bizim bahçeden komşu bahçelere doğru yöneldiler.

Güya onlarca kuş vurup beni yaptığımı pişman edeceklerdi. Komşu bahçeler oldukça ıssızdı. Böğürtlenlerin arasında yılanların olduğunu ve bu yılanların melediğini sık sık anlatıyorlardı. Korkudan gidemezlerdi oralara.

Eve geldim. Kapı ardına dek açıldı. Kardeşlerim henüz uyumamışlardı. Beni görünce alay etmeye başladılar:

-Kaç ton kuş vurdunuz?

-Vurduğunuz kuşları kamyon getirecek herhalde?

-Kuş kavurmasından bize de düşecek mi?

-Kuşları temizlemeye yardım edelim mi?

Sesimi çıkarmadım. Annem:

-Yemeğini ye de yat, dedi.

Açlığını unutmuşum. Canım yemek istemiyordu. Doğruca yatağıma girdim. Oda sıcak olmasına rağmen yorganı başıma çektim. Uyumuşum.

Uyandıgımda güneş çoktan doğmuştu. Dışarıya çıktım. Elimi, yüzümü yıkadım. Kahvaltımı yaptım. Annemin beni uyarmasına fırsat bırakmadan Kara İnek'i çözdüm. Önüme katıp Karabağlı'ya doğru sürdüm. Peşim sıra Ökkeş, Ekrem ve Mehmet de geldi. Ökkeş'e:

-Akşam hiç kuş vurdunuz mu? Diye sordum.

"Cık" etti başıyla. Yalnız bir değil, onlarca kuşun yaşamını kurtarmıştım. Kuşlar masmavi gökyüzünde kanat çırpabilecekler, en güzel türkülerini söyleyebileceklerdi. Gökyüzüne baktım. Üzerimizden bir top serçe geçiyordu. Onlara el salladım. Acaba kuşlar olmasaydı doğa bu kadar güzel olur muydu?

Veli Cuma
Eğitimci Yazar

Hüseyin ER

MAHLAS

Mahlas Nedir, Nasıl Alınır? Alınır mı, Verilir mi?

Edebiyat tarihimizin en zarif geleneklerinden biri “mahlas” kullanımındır. Şairler, özellikle Divan edebiyatı döneminde, gerçek adlarını gizleyip duygularını, fikirlerini veya hayal dünyalarını bir başka ad altında dile getirmeyi tercih etmişlerdir. Peki nedir bu mahlas? Nasıl alınır, kim verir, alınır mı verilir mi?

Mahlasın Anlamı ve Kökeni

“Mahlas” kelimesi Arapça kökenlidir ve “çıkış yolu, sığınak, kurtuluş yeri” anlamına gelir. Şairin gerçek kimliğinden sıyrılıp sanat yoluyla kendini ifade etmesi, adeta bir “çıkış yolu” bulması anlamında kullanılmıştır. Mahlas, bir şairin hem edebî kimliğini hem de iç dünyasının yansıtan bir simgedir.

Divan Edebiyatında Mahlas Geleneği

Divan edebiyatında her şairin bir mahlası olurdu. Bu mahlas genellikle şairin duygusal yönünü, karakterini veya eserlerinin temasını yansıtır. Örneğin Fuzûlî mahlası “aşkta çılgın, pervane misali yanıp tutuşan” anlamına gelirken, Bâkî mahlası “ölümsüz, kalıcı” manasındadır. Bu isimler, şairin hem sanatsal duruşunu hem de hayata bakışını özetler.

Mahlas seçimi öyle gelişigüzel yapılmazdı. Usta bir şair, genç bir şaire ilk gazelini okuduktan sonra uygun bir mahlas “verirdi”. Buna “mahlas verme” geleneği denirdi. Bu yönüyle mahlas, hem bir

“ustalık onayı” hem de bir “manevi isimlendirme töreni” gibiydi.

Alınır mı, Verilir mi?

Geleneksel olarak mahlas verilir. Bir usta, öğrencisinin şiir tarzını ve karakterini göz önünde bulundurarak ona yakışan bir isim seçer. Ancak günümüzde şiirle uğraşan herkes kendi mahlâsını kendisi alabilir, yani seçebilir. Bu durumda mahlas “alınmış” değil, “benimsenmiş” olur. Önemli olan, bu ismin şairin ruhunu, edebî tavrını ve kaleminin rengini yansıtmasıdır.

Mahlas Seçerken Nelere Dikkat Edilmeli?

Bir mahlas, sadece güzel duyulmasıyla değil, taşıdığı anlamla da değer kazanır.

İyi bir mahlas:

Şairin kişiliğini ve tarzını yansıtmalı,
Kolay söylenip akılda kalmalı,
Başka bir şair tarafından kullanılmamış olmalı,

Eserin ve şairin ruhuyla uyumlu olmalıdır. Bazı şairler gerçek isimlerinin kısaltmalarından, bazıları ise yaşadıkları yerden ya da yaşadıkları bir olaydan ilhamla mahlas seçmişlerdir.

Mahlas genellikle şiirin son dördlüğünde uygun görülen bir dizesinde yer alır. Usta ozan ve şairler mahlas için genellikle hep aynı mısrayı kullanırlar. Çünkü oda bir ustalık ve imzadır.

Günümüzde Mahlas

Bugün sosyal medya, edebiyat platformları ve dijital yayınlar sayesinde mahlas geleneği yeniden canlanmıştır. Şairler, yazarlar hatta sanatçılar, mahlaslarını bir “takma ad” gibi kullanarak hem gizlilik hem de özgürlük kazanırlar. Ancak bu isim, geçmişte olduğu gibi bir saygı ve ciddiyetle seçildiğinde gerçek anlamına kavuşur.

Sonuç olarak Mahlas, bir şairin kaleminden doğan ikinci bir kimliktir. Bazen bir yara gibi gizlenir, bazen bir nişan gibi taşınır.

Alınsın ya da verilsin, önemli olan o ismin altında samimiyetin, duygunun ve sanatın ışığının yanmasıdır. Çünkü mahlas, sadece bir ad değil; şairin, ozanın ruhu ve imzasıdır.

Hüseyin ER

Emine Önder

BİR ELMA GÖNÜL ALMA

3 Haziran Cuma, Altı arkadaş yollardayız. Ellerimizde küçük küçük hediyeler... Yürüyoruz, yürüyoruz... Ama attığımız adımlar, daha öncekilere benzemiyor. Niyetimiz farklı. "Bir elma, gönül alma," dedik ve çıktık yola. İlk yolculuğumuz, ilk hicretimiz...

Hani Müslümandık ya, işte biz de böyle deyip işkenceden, Ebu Cehillerden kaçıyoruz. Biz kalbimizi acıtan duygusuzluktan, umursamazlıktan, merhametsizlikten ve nice kalbimizi esir almış kötü duygulardan kaçıyoruz. Sayımız şimdilik altı.

Bizler, Ebucehil'leşmekten kaçıyoruz. Firavunlaşmaktan kaçıyoruz.

Habeşistan değil gittiğimiz yer, Necâşî'nin sarayını da aramıyoruz. Gittiğimiz yeri aramaya bile gerek yok. Etrafımıza şöyle bir dikkatle bakmak yetiyor. Bizler, yalnız kalmış, yaşlanmış, hiç kimseleri olmayan kimsesizlerin, gönül sarayına hicret etmek için çıktık yola.

Bu kararı alırken düşündük: "Biz ne yapabiliriz?" diye. Bizi düşündüren, içimizdeki merhamet duygusunu harekete geçiren, Süllü Cin'in evinden çıkarken elinde tuttuğu bastonunun ucunun toprağa değil, kalbimize dokunuyordu. Onun ve onun gibi yaşlanmış dedelerimizin, nenelerimizin gönüllerini hedef aldık.

Hemen birlikte işe koyulduk. Etrafımızdaki büyüklerimizin sayısı 26 idi; ilk aklımıza gelen sayı buydu. Listeyi açık bıraktık.

Birkaç arkadaş, "Ne yapabiliriz onlar için?" diye düşündü. Kiminin muhabbete, kiminin ilgiye, kiminin de maddi desteğe ihtiyacı vardı.

Bazılarının hâli ise ortadaydı; maddi destek devletten geliyordu, bir de hâli vakti yerinde olan, cömert, iyilik dolu, gönlü geniş insanlar tarafından karşılanıyordu.

Aramızda değerlendirdik, bir ihtiyaç listesi yaptık. İhtiyacın başında "muhabbet açlığı" çıktı. Hedefimizi ona göre koyduk. İçimizden biri, sadece gittiğimiz büyüklerimizin misafiri olacaktı; sadece dinleyecekti. Elimizi kolumuzu doldurmak isterdik ama az olan azdan, çok olan çoktan infak etsin demiyor mu Yüce Rabbimiz? Biz de öyle yaptık.

Heyecan dolu bir yolculuk başlamıştı. İki yaşlı büyüğümüz vardı; biri 95, diğeri 85 yaşında. Evlerinde yalnız yaşıyorlardı, ikisinin de elinde baston vardı. "Sizi ziyarete geleceğiz," haberini verdiğimizde şaşırıldılar: "Sizi ağırlamakta zorlanırsınız, mahcup olursak ya," dedi nene. "Korkma sen," dedim, ama acısını içimde duydum. "Mahcup olanlar geliyor yanına, sen rahat ol," diyemedim; sadece gülümsedim.

Kısa bir yürüyüştü. Gördüğümüz manzara görülmeye değerdi. Arkadaşa baktım, "Fotoğraf makinen yanında mı?" diye. Yokmuş. Yine de sevindik; bu anı bir kaydeden vardı zaten: 24 saat kaydımızı tutan Allah...

İkisinin de elinde bastonları, yan yana oturmuşlardı. Giyinmişlerdi, sanki önemli bir misafir bekliyormuş gibi. O an ki yüzlerindeki şaşırılmış haldeki mutluluğu anlatamam.

"Neler oluyor?" der gibi bakan bakışlarını gördük. "Yolunuzu mu şaşırdınız?" sorusunu yüzlerinden okuduk.

Cevabımızı konuşmadan, hâlimizle verdik: "Merak etmeyin, biz yolumuzu şaşırmadık. Yıllardır aradığımız yol buymuş; onu da bugün bulduk."

Dedenin duygu dolu gözyaşları yanağından beyaz sakalına süzülürken, dili geçmişteki gençliğine dönmüştü; anlatıyor, anlatıyor, anlatıyordu. Dinleme görevini arkadaşımız almıştı bile; başını bir aşağı bir yukarı sallıyordu.

Emine ÖNDER

Ölmüşleri için görevli ablamız Kur'an okudu. Bizler dualarımızı yapıyorduk ki dualar dualara karıştı. İki çınar ağacı misali yaşlanmış büyüklerimiz, "Allâh sizden razı olsun," diyordu. Dualar dualara karışıyordu.

Onlar mı mutluydu, biz mi, bilemiyorduk. Sanki bir rüya gibiydi.

Uyanmadan oradan ayrıldık. Zafer bizim olmuştu: İki insanın gönül sarayına misafir olmuştuk. Biliyorduk ki, daha kazanılıp fethedilecek nice saraylar vardı. Yolda, ikinci büyüğümüzün evinde buluşmak üzere anlaştık. Öylesine mutlu olmuştuk ki, "Bir taşla iki kuş vuralım," diyerek yolumuzun üzerindeki, eşini yeni kaybetmiş teyzemizin evine uğradık.

Yüzümdeki hüznün hâlâ duruyordu. Tabi bizler de bir hüznün havasına büründük. Ona da ablamız okudu. Yine dualar dualara karıştı.

Arkadaş sordu: "yukarıya doğru giden yol nereye gidiyor?" Hep birlikte cevap verdik: "yalnız kalmış büyüğümüzün yanına gidiyor." Listemize ekledik.

Önemsemek de önem vermek de ne güzel duygularmış, anladık.

Emine ÖNDER
Yukarı Hacılar/ Düziçi

UZAK DUR
GARDAŞ UZAK DUR

CİHAT YEŞİLDEMİR

Dikkat et geçerken kardeş düz görünen yollardan.
Yalandan yüzüne gülüp de fırsat kollayanlardan.
Arkayı dönünce bakmadan sırtından vuranlardan.
Uzak dur gardaş uzak dur. ben yorulдум.

İyi görünüp de arkandayım diyen iki yüzlü insanlardan.
Seviyormuş gibi, ihanetin imzasını alnıma çakanlardan.
Bu hayat Yolunda düşmemi bekleyen azılı çakallardan.
Uzak dur gardaş uzak dur .

Bugüne kadar insan diye sevip değer verdiğim.
Sonunda sessiz kararsız kaldığını bakıp gördüğüm.
Yeşildemirim merhem diye zehirmiş cana sürdüğüm.
Uzak dur gardaşım uzak dur ben yorulдум.

Artık hastayım gelsin çağırın doktoru hekimi.
Kimseler acımadı almadı sırtımdan yükümü.
Yeşil demir sonun geldi zaman yaprak dökümü.
Serildim dertlere gardaş yorulдум bir çare.

Cihat YEŞİLDEMİR

SEN NE GÖRDÜNKÜ

Bediris'de sen tarlaya gübre dökmedin
Gücükburunda daha ekin arpa ekmedin
Ayazda kumlucada dağda kök sökmedin
Hayat nedir tabi bilmezsin sen görmedin

Hiç yağmurda dolu'da dam ev loğladın mı
Alt dam'da ahır'a beygir eşek bağladın mı
Yağmur'da dam akarken ıslanıp ağladın mı
Alt dam ahır nedir bilemezsin görmedin ki

Ömründe hiç kerpiç dam ev gördün mü
Murt çalışından sele sepet ördün mü
Daha katırla atla öküzle tarla sürdün mü
Sapan tapan nedir bilemezsin görmedin

Yeşildemir'im ellek'den yazar elimde kalem
Yazarım yazarım ama gelmez bir kelim selam
Hayat boyu ders al bunlar'dan kurban olam
Geçmişini unutma'ki geleceğimi sende bulam

Cihat YEŞİLDEMİR

Hale ÇELİK

Düşünce Gücü

Düşünmek ya da düşünebilmek ne yüce bir meziyet. O kadar sesli bir yüzyıla denk geldi ki ömrümüz, değil etrafımızdaki sesleri duyalım kendi iç sesimize bile zor ulaşıyoruz.

Savaş sesleri, öldürülen kadınların sesleri, kaybolan çocuklar, tartışan siyasiler, her bir yanda çalıp duran ne dediği belli olmayan şarkılar, anlamsız gündüz kuşağı programları saymakla tükenmeyecek bir sürü ses var. Örümcek ağı gibi sardı çevremizi.

Filozof, bilgin, bilge kişi, bilge kadın, felsefe, düşünce, fikir gibi kelimeler sanki tarihin tozlu raflarına kaldırıldı. Kimsenin aklına gelmiyor. Zamanında yaşayan filozoflar her şeyi düşünüp buldular bize bir şey kalmadı mı dersiniz? Ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Bize düşünmek unutturuluyor.

Oysaki dememiş miydi Descartes: “Düşünüyorum, o halde varım.” Sokrates'te: “Kimseye hiçbir şey öğretemem sadece onların düşünmelerini sağlayabilirim.” Diye. Ahh insanoğlu kalabalıktan kurtulup bir başına kaldığında gözlerini kapatsa ve elini kalbine koysa dinlese. Asıl dinlemesi gereken şeyi bir dinlese. Konuşsa kendi iç sesiyle, dertleşse. Okusak kitap, gazete, dergi ne varsa.

Sokağa çıkıp “Falanca kafe nerede?” diye sorduğumda hemen yerini tarif eden gençler, “Ya hu bu şehirde halk kütüphanesi nerede?” dediğimde de aynı hızla tarif edebilse. Okuyan, anlayan ve yorumlayan bir nesil diliyorum. Dilemek yetmez bunun için çabada gösteriyorum. Çocuklar bizim fikir toprağımızda yeşerttiğimiz tohumlarımızdır.

Gelecekte ne görmek istiyorsak onun için çaba göstermeliyiz. Yemyeşil gür ormanlar görmekte bizim elimizde, çorak topraklar görmekte..

Unutmayalım ki düşünmek, yaşamın temeli. Düşünebilmekse öyle güçlü bir silahtır ki, tarih boyunca kendini her şeyin üstünde görenlerin korkulu rüyası olmuştur. Siz siz olun kendinizi düşünmekten alıkoyan şeylerden uzak tutun.

Hale Çelik

Instigram.. Halebalkarli_celik

AHLAK

51 tane jüri önünde yargılanıyor ve idam kararı veriliyor, baldıran zehiri ile öldürülüyor.

Ondan önce sevenleri, "seni hapisneden kaçırılım" diyorlar. "Bu ahlâksızlıktır" diyor ve kabul etmiyor. Uydur kaydır sözlere başvuru jüri seni affedebilir deseler de ahlak filozofu bunu da kabul etmiyor.

Tarihe geçen savunmasında idam kararı veren jüriye şunları diyor. "Ölümden korkulmaz, çünkü ölümün çaresi var. Ölürsün kurtulursun. Ama yanlış yapmanın çaresi yoktur. Yaptığınız yanlış kıyamete kadar sizinle birlikte gelecektir."

Bugün 2500 yıl geçmesine rağmen, Sokrates'in ismini bilmiyen yok. Peki onu mahkûm eden jüri heyetinin isimlerini bilen var mı?

Yok!

“Şu hayatı öyle bir yaşa ki kapanışta kendini alkışlayabilesin...”

Bestami YAZGAN

YÜREĞİM GÜL'E DÖNSÜN

Tutunacak ipim yok,
Sığınacak yapım yok,
Derde derman olacak
Senden başka kapım yok.

Kimse bilmez nicedir?
Yücelerden yücedir.
Rahman sensin, rahim sen,
Boynum kıldan incedir.

Sevincim sele dönsün,
Ateşim küle dönsün;
Gelgitten kurtar beni,
Yüreğim Gül'e dönsün.

Kaygı sardı ruhumu,
Kimse duymaz âhımı;
Ne olur yüce Rabbim,
Affeyle günahımı!

Cennetine gireyim,
Muradıma ereyim,
Eğer iznin olursa
Cemâlini göreyim...

Bestami YAZGAN

İSLAM'IN SÜSÜ NAMAZ
Bestami Yazgan

Dualar pervazdadır,
Gökyüzü niyazdadır,
Ezan çağırır bizi:
Kurtuluş namazdadır.

Şeytanın yası namaz,
Kulluğun hası namaz,
Ruhu güzelleştiren
İslam'ın süsü namaz.

Nice melek uçuyor,
Camiye nur saçıyor,
Kullar namaz kılınca
Saflar çiçek açıyor.

Namaz dinin direği,
Ak pak eder yüreği,
İbadetler içinde
Odur en mübâreği.

Mevlâ'mızın farzıdır,
Kılanlardan razıdır,
Müminlerin miracı
Beş vakit namazıdır.

Bestami YAZGAN

hani derler ya insan hayatında bir kez
aşık olur bir kez sever bir kez sevilir ben
defalarca kez aşık oldum sana yüzlerce
kez sevdim ben seni her gördüğüm
de sesini her duyduğumda seninle her
konuştuğumda tekrar tekrar aşık oldum
bir gün sesine bir gün gülüşüne bir
gözlerine

21:40

Atalay KIVRAK

GÖNÜL
DOSTLARINDAN
ŞİİR ESİNTİSİ

Selami KURT Gazeteci Yazar

Anadolu insanı sevgiyi, sevmeyi, dostluğu, dayanışmayı dünyada bilen bir başka ülkede olmayan yaratılıştaki Allah'ın Türk'e verdiği tek bir özelliştir. Bu topraklar dört kitapta kutsal sayılmış ve bu topraklar kanla toğrulmuş, şehitler ülkesidir. Şiirler, romanlar, destanlar yazılmış taşına, toprağına.

Sevgidir insanı yaşatan, gönüllere bağ kuran ve insanlık âleminin sesidir şairleri. Hakkın yanında, haksızın karşısında içinden gelen fırtınayı koparan, zalime dur, mazluma bağrını açan.

Anadolu insanı gönülleri temiz sevgi ve muhabbet dolu, candan şairlerimiz vardır. Şiir dünyamızda muhabbeti kendilerine rehber eyleyip, dik duruşlu, eğilmeyen insanlığıyla her daima bir adım önde olmayı hedef almışlar kalemlerine. Şairlerdir yüreğinde pınar gibi çağlayan suyu içerken damlası dahi ruhumuzda ilhama yer verir, insanı aşka getirir, acılarla boğuşturur, çileyle olgunlaştırır. Gecemi aydınlatan ay ve yıldız, her sabahın taze başlangıcında kızılığa bürünüp yükseldikçe ışık saçandır. Gönüllerinden kopan fırtınaya sesini vererek, garibanın, fakirin, yoksulun ve şehidimin toprağına düşen bir katre mübarek kanında, feryatlar yükselten avazı olmuştur.

“Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin”

Diyen gönül insanı Binboğça dağlarından yükselen sesin ustası Abdürrahim Karakoç demişti. Ne güzel demiş değil mi?

Aşk, ilahi varlığa teslim olmak için kendi ekseninde dönen bir Mevlevi'nin semahının dönmesidir. Şiir, sevdiğinin ölümünün ardından söylediği yâd, hasretlik acısıyla kavuşmak amacıyla çığıktır. Şiir, duygular ile iç dünyasını dile getiren, söylediği mısralarda mesaj ileten, sazın tınısıyla yüreklere coşku verendir. Acılar içerisinde zulüm çeken mazlumun sesi, hastalıktan şifa bulmak için haykıran gönül insanı, Hatıralarını yaşatmak için kalbine diktiği anıttır şiir.

Şair, ilham kaynağını tabiatın alırken, tabiatın güzelliklerini resmeder sevdiğine, çiçeklerle süsler mısralarını güzelleştirir ruhundaki fırtınaların acı esintisini. Kalbini halka açar ve sonunda halkın duygularını yansıtır mısralarına. Sevincine ortak, acılarına yoldaş olur ses verir duygularına. Şairin dediği gibi!

“Gönüm bağlandı, tutacak dala
Selam olsun, gönül tahtı olana
Kalbime huzuru, veren Allah'a
Selam olsun, gönül tahtı olana”

Şiir ve şair yürekli dostlara selam olsun.

Selami KURT
Şair Yazar
Nurdağı Anadolu Haber
Yeni Bakış Gazetesi

BİLİYORMUSUN?

Hatırlarım senle, geçen günleri
Nasıl mutluyduk biliyor musun?
Yüzünde görmüştüm siyah benleri
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

O günde bugünde kavga ederdik
Hırsımıza yenik, tövbe dilerdik
İki gün görmezsek hasret çekerdik
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

Baktım da tarihe çok zaman geçti
Senin olmayışın hasretlik seçti
Benim hayatımda yaralar açtı
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

Hayatım acıyla çileyle doldu
Mutlu günlerim artık yok oldu
Ayrılık rüzgârı, esti kaybıldı
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

Hırsından öfkenden suçladın beni
Görmeden yalanla kırdın kalbimi
Bundan sonra sana ne vereyim ki
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

Yolun sonu geldi, uğurlar olsun
Benim hayatımda artık sen yoksun
Kurtoğlu, pişmanlık kalbine dolsun
Birlikte mutluyduk biliyor musun?

Selami KURT
Şair Yazar

Hatice ALTUNAY

KISILMAK İSTENEN TON

Dünkü öğretmenin ellerinden yoğrulmuş bugünkü öğretmen idealist söylemlerin cılız kollarında ağırlaşmış her 24 Kasım'da alkışlanmış, sırtı sıvazlanmış içi boş hoş laflar edilmiş bir sistemin içinde askıda eğitimin burgacında boğulmak üzere can çekişiyordu. Sözde ve askıda kalbur eleğinden dökülen öğrencileriyle mutsuz, tonsuz yaşıyordu öğretmenliğini.

Dünkü öğretmenin kutsal mesleğine saygı duyulurken bugünkü öğretmen "yata yata maaş alan" sözleri ile izlenen politikalar sonucu aşağılanmış yüce mesleği yerle bir edilmek istenmiş kamuoyunun zihnini altüst ederek siyasi amaçlarına oyuncak edilmek istenmiştir. Nedeni gayet basittir. Eğitimden yoksun olan ulus karanlığa boğulup gitsin onlar da hep tavanda kalsın. Kızlarımız acı çeksün. Çocuk yaşta gelin olsun. Eğitimsizliğin taçlanması sonucu yobaz zihniyetin erkekleri zorla kadınlarımızı sokak ortasında öldürsün!.. Köydeki okullar kapalı kalsın orada yalnızca gerici imam kalsın! yalnızca taassuba kalsın! Köy çocukları ilçeye taşınınsın okul için. Köylerimizin omzuna daha çok yük binsin, vatandaşımız bundan bunalsın ekonomik güçsüzlüğünü iliklerine kadar duysun. Eğitim özelleşsin ve vatandaşın daha çok beli bükülsün. Varsılın çocuğu okusun. Yoksulun çocuğu toz olsun duman olsun. Eğitimde fırsat eşitliği rafa kalsın; tavandan baksın özelleşen devlet!..

Öğretmenlik sabah sekizde başlayıp akşam beşe kadar süren devletin memuru algısıyla örtüşürken, izlenen yıpratıcı politikalar sonucu öğretmen başı ezilecek yılan gibi görülmüştür. Donmak üzere olan eşeğe değer biçilmiş donmaktan kurtarılmış. Kardan kapanan yollarda öğretmen kaderine terk edilerek ölümü kutsanmıştır! Öte yandan öğretmen üç ay tatili olan devletin sırtında kambur olarak görülmüş, sık sık oyalayıcı seminer adı altında öğretmen okullarına örklendiği.

Atatürk'ün baş tacı ettiği, Cumhurbaşkanının bile dersine müdahale edemeyeceği kutsallığı taşıyan öğretmenin kutsal dersleri sık sık işgal edilmiş, hesap sorulmuş yargıya taşınmıştır Dünyanın en fedakâr öğretmenleri ederi düşük bir pul gibi oradan oraya postalanmış, sürülmüş, aşağılanmış, yaftalanmış, sıradanlaştırılmıştır.

Ülkemizin aydınlanmasında, çağdaşlaşmasında biricik yapı taşı olan öğretmenin sınırları çizilerek, yaz-boz tahtası eğitim sistemiyle dünyanın en fedakâr öğretmeni olmaktan çıkarılmış devletin sistemli memuru konumuna getirilmiştir. İdealist eğitim sistemi çökmüş bilgisinin doruğundaki öğretmenler adeta emekliliğe zorlanmıştır.

"Eğitimidir ki bir milleti ya hür, bağımsız, şanlı, yüksek bir topluluk halinde yaşatır; ya da milleti esaret ve sefaletle terk eder." sözüyle yüreklerimize yazılan "Başöğretmen" im senin çizdiğin sistemi yerle bir edip milleti esaret ve sefaletle sürüklemek isteyen kör olası zihniyet meyveye durdu. İşte kısılmak istenen ton...

Ellerinden öpülesi ilk öğretmenim, dünkü güçlü ışıklar sizin ellerinizden yayıldı. Beni bugün öğretmen yaparak ülkemize taşıdı. Sizlere uzanan yılan diller lal olsun! Sizlere uzanan zalim eller kırılсын! Ne mutlu dündeki yüzlerden, bugünlere taşınan yürekleri dopdolu bilgi pencerelerine...

Hatice ALTUNAY

Hatice ALTUNAY

DOKUMA

Hayatı tersinden okudun
Kilimi kaba saba dokudun
Özünü öz saymadın ok-(u)dun
Ben de geldim üstünü dokudum.
Hayata gülünüp geçilir dersin
Yarın gölgeli bir ağaç istersin
Atma bunca bilgiyi yabana
Karanlıkta mum ışığı ararsın
Zaman elinde bozuk para misali
Tümlenecek bilgiydi aktı gitti
Tüme varamadın zaman işte harcandı gitti
Sabah geldin kapandın sırana
Kapandın uykuya rüyaların aydın
Uyanmak ya da uyanmamak!...
Koyar insana bunca zehri içine akıtmak
Aldırmadan hayata daldırmak kepçeyi
Eli boş içi boş döner gerçeği
Sözü söyler öğretmenin Hatice
Sonra dersin sonra...
Sonra dersin de elinden bir şey gelmez
Dersin hayat:
Vermez sana netice.
Sokakları sayan kırkayak bilgiyi okumaz.
Can ciğer kuzu sarması arkadaşların kuş
misali...
Silgisizdir hayat yanlısın telafisi yoktur.
En keskin ok kendine saptığıdır oktur.

Hatice ALTUNAY

Ömer DEMİR

SEN'SİN.

Eline kınalar yakıp yolladığım,
Ana Vatanımın ana kuzusu SEN'sin
Geceleri rahat rahat uyuduğum,
Hududun bekçisi , teminatım SEN'sin

Hem anadan, yardan hem sılardan, yavrundan geçtin,
Şehadet şerbetini susamış gibi içtin,
Bir hayali bir hikâyeyi bırakıp gittin,
Ardınca gözyaşıyla yürüdüğüm SEN'sin

Yavru vatandan Samsun'a, Sinop'a
Edirne Keşan'dan Kars'a, Ardahan'a
Toroslara, Ak Tütün'e, Cudi'ye, Çatak'a
Vatan toprağımın her karışına düşenim SEN'sin

Cennette peygamber komşusu olan
Ar-namus, haysiyet, şeref olup kalan
Düştükçe ciğerimi kor gibi dağlayan
Durmayan kanım, dinmeyen sızım SEN'sin

Dağlarımın aslanı, göklerimin kartalı
İslam ordusunun son göz ağrısı
Albayrak'a sarılmış, gelmekte kokusu
Cennette Firdevs'im, misk-i amberim SEN'sin

Tek gayen ilahi kelimetullah, Allah rızası
Vatanımın yiğitleri: Ömer, Ali, Hamza'sı,
Her siyasi dönemin seçim propagandası
Bu cihanda kıymeti bilinmeyenim SEN'sin

Ciğerparem Mehmet'im, yaralı yüreğim,
Vatan için ödediğim en büyük bedelim,
Hem geçmişteki bedenim hem gelecekteki belleğim,
Hilal uğruna serptiğim İNCİ TANEM SEN'sin

Şehadet şerbetini içmiş tüm vatan evlatlarımıza
rahmet ve minnetle selam olsun
Rabbim islamin son kalesini korusun.

Ömer DEMİR / Aydınlar-Ellek

Ahmet ÇOLAK**ÖĞRETMENLER GÜNÜ KONUŞMASI**

Değerli meslektaşlarım, geleceğimizin umudu sevgili öğrenciler,

Bugün burada, hayatımıza ışık tutan, kalplerimize dokunan ve geleceğimizi şekillendiren, tüm öğretmenlerimizi saygıyla, minnetle anmak için, bir araya geldik.

24 Kasım Öğretmenler Günü, aslında sadece bir kutlama değil; fedakârlığın, sabrın, sevginin ve adanmışlığın hikâyesini yeniden hatırladığımız çok özel bir gündür.

Öğretmenlik, yeryüzündeki en eski ve en onurlu mesleklerden biridir. Attığınız her adım, söylediğiniz her söz, verdiğiniz her değer, yarınlara bırakılan bir mirastır.

Sizler, bir toplumun geleceğinin mimarları, bir milletin aydınlık yüzüsünüz. Bir öğrencinin hayatında bıraktığınız iz, sadece not defterlerine yazılan bir puan, sadece öğretilen bir formül değildir. O iz; yüreğe dokunan bir kelime, zor anda verilen bir destek, kaybedilen bir umudu yeniden yeşerten bir gülümsemedir.

Biliyorum ki, sizler bir fidana can suyu verir gibi, her bir öğrencinizin içindeki potansiyeli, sabırla keşfediyor, onların iyi ve faydalı bir birey olmaları için rehberlik ediyorsunuz.

Bugün, bir kez daha anlıyoruz ki, öğretmenlik yalnızca ders anlatmak değildir. Bazen bir tebessüm, bazen bir omuz, bazen bir yol gösteren, bazen de bir umut kaynağı olmaktır.

Cumhuriyetimizin kurucusu, Başöğretmen Gazi Mustafa Kemal

Atatürk'ün şu sözünü unutmamak gerekir: “Öğretmenler... Yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.” Bu söz, bizlere yalnızca bir görev değil; aynı zamanda ağır bir sorumluluk ve büyük bir onur yükler.

Sevgili Öğrenciler, Geleceğimizin Teminatı Gençler,

Şimdi de sizlere seslenmek istiyorum. Unutmayın ki, hayatınızda edindiğiniz her bilgi, kazandığınız her beceri, bir öğretmeninize size uzattığı elin sonucudur.

Belki şu an farkında değilsiniz ama yıllar sonra, başarıyla çıktığınız her basamakta, zor bir kararın eşiğinde, kalbinizde hissettiğiniz o sağlam değerlerin tümünde, öğretmenlerinizin emeğini göreceksiniz.

Onların size verdiği en büyük miras, sadece bilgi değil, merak etme, sorgulama ve iyi bir insan olma arzusudur.

Sevgili öğrenciler; Sizler öğretmenlerinizin en büyük eserlerisiniz. Bugün kutladığımız bu anlamlı günde, sıralarınızda oturan, geleceğin mimarları olduğunuzu asla unutmayın. Öğretmenlerinizin, rehberliğine sıkı sıkı sarılın. Bir gün, siz de aldığınız bu ışığı başka hayatlara taşımış olacaksınız. Öğretmenlerinizin gözlerindeki o parlaklık, sizin başarınızın yansımasıdır. Onlara vereceğiniz en güzel hediye, başarılarınız ve onurlu duruşunuz olacaktır.

Bu vesileyle, tüm öğretmen arkadaşlarıma; sabrınız, özveriniz, sevginiz, mücadele gücünüz ve bu kutsal mesleğe duyduğunuz inanç için, yürekten teşekkür ediyorum.

Bu duygu ve düşüncelerle, başta Başöğretmenimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve görevi başında şehit olan şehit öğretmenlerimiz ile ebediyete intikal etmiş, tüm öğretmenlerimizi rahmet, minnet ve saygıyla anıyorum.

Tüm öğretmenlerimizin 24 Kasım Öğretmenler Günü'nü bir kez daha en içten dileklerle kutluyor; sağlık, mutluluk ve başarı dolu nice yıllar diliyorum. Hepinize teşekkür eder, saygılar sunarım.

Ahmet ÇOLAK

Ahmet ÇOLAK

Ahmet Çolak Kimdir.

1968 yılında Osmaniye'nin Dervişiyeye köyünde dünyaya geldi. Sekiz yaşına kadar bir yörük çocuğu olarak kara çadırın dumanını, dağların serinliğini ve göç yollarının sessiz türkülerini soludu. Ailesinin yerleşik hayata geçmesiyle birlikte, 1975'te Hatay'ın Kırıkhan ilçesinde Cumhuriyet İlkokulu'nda eğitim hayatına başladı. Ortaokul ve lise öğrenimini Kırıkhan Lisesi'nde tamamladı.

1988'de Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Coğrafya Öğretmenliği bölümüne adım attı; 1992 yılında mezun olarak meslek yolculuğuna hazır hale geldi.

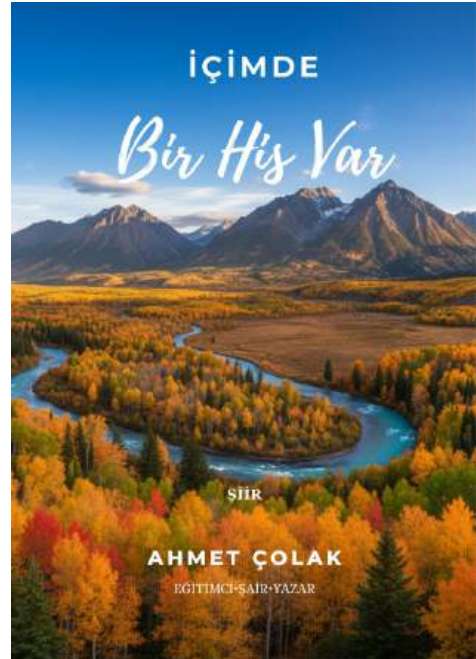
1993'te Kırıkhan'a bağlı İncirli Köyü'nde öğretmenlik mesleğine başladı. Sonraki yıllarda Elbistan ve Osmaniye'de görev yaptıktan sonra, 2002'de yeniden Kırıkhan'a döndü. Gazi Lisesi, Kırıkhan Lisesi ve Halk Eğitim Merkezi'nde çeşitli görevlerde bulundu. 2013-2017 yılları arasında Kodallı Ortaokulu'nda okul müdürlüğü yaptı.

2013 yılında Gaziantep Üniversitesi'nde Eğitim Yönetimi ve Teftiş Planlama alanında yüksek lisansını tamamladı. Halen Kırıkhan Zübeyde Hanım Kız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde idareci olarak görevine devam etmektedir.

Şiir yolculuğu ortaokul yıllarında başladı. Gençliğinde yazdığı yüzlerce şiirin kaybolması onu bir süre dizelerden uzaklaştırırsa da pandeminin sessiz ve derin günleri, kelimeleriyle yeniden buluşmasına vesile oldu. Yazıları ve şiirleri çeşitli ulusal ve yerel yayınlarda yer aldı. Kodallı Ortaokulu'nda görev yaptığı dönemde "Okuyan Us" adlı bir de okul gazetesi çıkardı.

"İçimde Bir His Var" adlı altında şiirlerini topladığı kitabı yakında dağıtımda olacaktır.

Evli ve dört çocuk babasıdır.

Ahmet ÇOLAK

YÖRÜKÇE

Develerin dişisine, derdik biz maya
Lökler kükrediğinde, nam verir yaylaya
Örümeye gider çoban, koyunları yaymaya
Sahibini koruyan, kangalımız var bizim..

Bahar ayları ağılarda, keçi koyun sağılırdı
Tüm kulaklar enlenir, sonra kıl kırılırdı
Saçta kavurma kavrulur, obalar çağırılırdı
Saycağında çay yapan, ablamız var bizim..

Osmanlı'dan kalma töre, çadırlar dikilirdi
İğdiş yapılacak tekelerin, ayaları kırılırdı
Çocuktum ben buna, çok canım sıkılırdı
İşlerini iyi yapan, büyüğümüz var bizim..

Kır bayırda tavşanlar ve keklıklar avlanır
Canavar vuran çoban, obasında şanlanır
Çağşırı yiyen hayvan, etlenir ve sütlenir
Beyi gelince karşılar, gelinimiz var bizim..

Kamalak ağacı altında, elifbalar okunurdu
Bilemezsen dizine, hoca çubuk vururdu
Çocukların sunneti, topluca olunurdu
Mutlu olurduk çok, şenliğimiz var bizim..

Göçte adettir bizde, başın çeker devenin
Yorgun gelince eve, yüzü güler ağbeyinin
Yoğurt ve tereyağla, kendi yapar peynirin
Hamarattır hep yörük, kızımız var bizim..

Anasını kaybedince, bozular köşekler
Bağcak kurardı çoban, yanında tekeler
Kirmen eğirir genç kızlar, ıstarda kirkitle
Emişen oğlak, meleşen keçimiz var bizim..

Dolma tüfek çakmazsa, kalırdın dımdızlak
Boz devenin dişisine, denilirdi gaylak
İğindirik vurularak, keçiye verilirdi oğlak
Yavruya ana bulan, milletimiz var bizim..

Karado keçi yatarken, doğurdu alayabır
Kırçomuk dağda kaldı, nerde karayabır
Alado oğlak emdi mi, Allah'ım ver sabır
Her keçi grubun farklı, adımız var bizim..
***

Tereyağı kokmazsa, yenilir mi oğmaç
Dayfalınca iyi gelir, bekmezli karsambaç
Saycak üstünde pişer, sahandanda bulamaç
Ağız, kaymak, çökelek, dolazımız var
bizim..

Bey çadırları vardı, dört direkliydi onlar
Yaylak parasın öderdi, kudretliydi ağalar
Konuğu otağda, misafir odasında ağırlar
Başı dik ve sırtı pek, ağalarımız var bizim..

Dinlenmeye dengilmek, akıllıya ferasetli
Mayaya damızlık deriz, öfkeliyse esirikli
Üşüyünce buydum ben, esen rüzgar efilti
Çul, kilim ve halıda, nakışımız var bizim..

Devede yoksa yer, çocuk taşınır heybede
Bir taraf ağır gelince, taş olur diğer gözde
Aslında çaresizdi, çocuklar kıymetli özde
İşte böyle büyüdük, anılarımız var bizim..

Yığmaca beş kuruş der, oynar devrilirdik
Çelik çomak, körebe, birdirbir evrilirdik
Gıncıracak yapar ağaçtan, sürekli dönerdik
Bir de cirit attıran, oyunumuz var bizim..

Ahmet'in mısraları, sözde mi sizce
Yörüklerin hikayesi, yazılacak bizce
O renkli hayatlar, yaşandı sessizce
Maziye unutmayan, şairimiz var bizim..

Ahmet ÇOLAK
Eğitimci/Şair/Yazar

PATİKA YOL– Ekin Biçme Zamanı

Ağustos ayıydı; ekinlerin biçme zamanı... Yaylada sabah serinliği dağlara sinmişti.

Narin, elinde küçük bir orakla aşağı eve gidiyordu. Yine çam ağaçları Narin'le oynuyor gibiydi. Güneş, çam ağaçlarının arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Narin fazla oyalanmadı ve hemen aşağı eve indiler. Sonra buğday tarlası görüldü. Tarlanın içinde sararan ekinler rüzgârda deniz gibi dalgalanıyordu. Sazların hışırtısı sanki türkü söylüyordu.

Narin'in annesi ve kardeşleri orakla ekin biçmeye başladılar. Narin eğildi, bir demet düştü; her biçiminde buğdayın kokusu havaya karışıyordu, sabahın derinliğiyle doluyordu.

Herkes sessizdi, yalnızca orakların sesi geliyordu. Uzaklardan öten bir de horoz sesi vardı.

Öğlene doğru güneş yükseldikçe ağustosun sıcaklığı başlarına vuruyordu. Ter alınlarından süzülüyordu. Ter toprağa karıştı. Gökyüzü biraz bulutlarla süslüydü. Rüzgâr arada bir gelip serinlik bırakıyordu. Sabahtan öğlene kadar biçilen buğdaylar demet demet kağnyaya yükleniyordu.

Biri götürüp eve, düzlüğe boşaltıyordu. Yolda giderken öküzlerin adımları toprağı döver gibi yankılanıyordu. Götürenin gönlünde bir huzur vardı. Düzlüğe vardığında ekinleri düzlükte döktüler.

İki güçlü öküz daire çizerek döndüler, sonra yine tarlaya gittiler. Öküzleri kağnıdan çözdüler; öküzler yayılıyordu.

Tam o sırada uzakta birinin

“Narin ablaaaa!” diye seslendi. Baktı, ablasının elinde azık yani yemek vardı.

Çamların gölgesine çekildiler. Narin gülümsedi, orakla biçtiği demeti kenara bıraktı. Ablası bohçayı açtı; bohçada pilav ve kaynamış tavuk vardı. Annelerinin sabah kalkıp yayıkta yaydığı bol köpüklü ayran da vardı.

Narin, güneşin altında çalıştıktan sonra gölgede bir dilim ekmeği öyle tatlı buluyordu ki... Sanki dünyanın en güzel sofrasıydı. Çamların iğneleri, dökülen yaprakları ekin kokusuna karıştı. Rüzgâr saçlarını savurdu. Ablasıyla buluştular, ekmeklerini paylaştılar, suyu sırayla içtiler.

Biraz dinlendikten sonra Narin yerinden kalktı: “Hadi bakalım, bitirelim şu tarlayı.” dedi.

Orakla başakların arasına girdi. Bir süre daha biçtiler; orakların sesi birbirine karışıyordu. İkinci olmuştu. Ablası çay demlemişti.

“Çamların altında, ocakta közde gelin çayınızı için de yeniden başlayalım.” dediler.

Gidip çaylarını içtiler; güle oynaya çaylarını içtiler. Güneş batıya doğru uzandıkça akşamüstü olmuştu.

Narin son demetlerini biçti. Başaklarını aldığı toprak artık rahatlamış gibiydi. O an Narin ufka baktı.

Rüzgâr yine esti; biçilen ekinler sarı sarı dalgalanıyordu. İçinden bir huzur geçti, çünkü bir günü daha tamamlamıştı.

Hatice Güzel
Yazar – Şair

Mustafa YEYDEM

KALMADI

Aşklar sahte oldu sevdalar yalan
Mecnun gibi çöle gelen kalmadı
Kirlenip ismini ettiler talan
Gül misali sararıp solan kalmadı

O eski sevdalar nerede hani?
Bülbüllerin duyulmuyor figanı
Seven yar uğruna verirdi canı
Sevdanın "S" sini bilen kalmadı

Sevdiler mi ölenece severdi
Gerçek seven divaneye dönerdi
Tüm zorluklara göğüs gererdi
Ferhat gibi kaya delen kalmadı

Şimdi aşklar karlar gibi eriyor
Sevilen sevene para soruyor
Çok sürse sevdalar üç yıl sürüyor
Hani Kerem gibi kül olan kalmadı

İki gönlün bir olduğu o anda
Sevdanın ateşi dolanır kanda
Zühre'nin uğruna kara zındanda
Hani Tahir gibi kalan olmadı

Pir Sultanlar gibi çağlayıp coşup
Dadaloğlu gibi dağları aşıp
Karacağlan gibi yollara düşüp
Sevdiğine sazın çalan kalmadı

AŞIK YEYDANI'yim feryat eyleyip
Aşkın deryasına girip boylayıp
Yunus emre gibi Hak'ka söyleyip
Hakkı hakiyatı bilen kalmadı.

Mustafa YEYDEM
Aşık Yeydani

OLMUYOR

Öyle bir çaresiz derde düştüm ki
Ağlasam olmuyor gülsem olmuyor
O vefasız haber salmış gel diye
Gelmesem olmuyor gelsem olmuyor

Dertli bir ozanım kendi halimde
Yürüyüp giderim doğru yolumda
O vijdansız gezer elin kolunda
Yaşasam olmuyor ölsem olmuyor

Geceler ızdırap uykusuz yattım
Ayrılık acısın çok kötü tattım
Yeni bulmuş iken geri kaybettim
Bulmasam olmuyor bulsam olmuyor

Hayırsızın bana kâti sözü var
Aklımdan çıkmayan yaşlı gözü var
Şu kalbimde derin yara izi var
Silmesem olmuyor silsem olmuyor

Kara sevda bırakmadı peşimi
Ağarttı saçlarım döktü dişimi
Kendi ellerimle saçım başımı
Yolmasam olmuyor yolsam olmuyor

Kendi gitmiş ele muradın almış
Bizim kavuşmamış mahşere kalmış
Sıladan gurbete bir selam salmış
Almasam olmuyor alsam olmuyor.

Mustafa YEYDEM
Aşık Yeydani

Serap KAYPAK

BABA MESLEĞİ

Yeni askerden gelmiş, tığ gibi, dipçik gibi delikanlı; daha hayatın baharında, yeni başlayacaktı asıl hayata. Biraz korkar gibi oldu, ürktü yüreği; e babası demişti, kötü olmuştu kulağına sözleri. “Erkek adam güçlüydü, liderdi, başkandı; bileği vardı, yumruğu vardı. İyi de cesaretliliğe hiçbir şey olmazdı.” Bu ne, duyan oğul sevindi, hatta kendinden şüphelendi: “Lan, ben neyim?” diye.

Amma velakin bu yüksek adama alçalmak yakışmazdı. Müzik dinlemek yasak olsa da türküler mırıldanırdı ağızıyla her gün. Yumuşak pamuklarının arasında yatmak varken soğuk betonlarda yatmak niye?

Görsellik güzeldi; ışıkta, parlaklığı vardı ama gerçekten hep karanlıktı ve bu böyle olmayacaktı.

Babası mesleğini verdi eline: “Al, yardımcı olur geçimine. Sen yiğidimsin, yine güçsün özünde. Tamam, ben geri kafalıyım, hata yaptım; sana eşitlik varken niye seni yormuşum ki? Hep beraber geçelim hayatın çemberinden, etrafına gül oyaları biz işleyelim el birliği ile. Hadi dön yuvana. Bir elin nesi var, iki elin sesi var.” der ve açar ekmek teknesinin kapısını, teslim eder dümeninin kilidini.

“Garip Yorgancı” derlermiş adına; edindiği ekmek kavgasıyla ne ekmeğinin ne de hayatının tadına bakmış, gençliğinin baharında yediği acılarla bir yuva kuramamış yaşamında.

Diktiği yorganlarına kalem ile desen çizerken ressamın fırçasını alamamış eline; sadece basmadaki renkli güllerin şarkı vurmuş yüzüne.

Her şeyi gücüyle, geçimini kendi yapacaktı; kendi evinin ekmeğine bakacaktı. Öyle demişti babası. İkilemde kaldı, ürktü birden. Kolay mıydı ekmek kazanmak? Ekmek aslanın hep ağzındaydı; sıkıysan al o kadar, tuzun kuru mu?

Hikâyenin sonu belli; herkesler gibi o da evlenir, diyar diyar çarşı pazar, sırf o ekmeğini aslanın ağzından alabilmek için parça parça, azar azar can havliyle koparsa da ekmeğini dişlerin arasından, bu sefer de horontaya yetmez az ekmek. Doluya koysan almaz, boşa koysan dolmaz. Ne yapsın yiğit, o da çareyi ailesiyle birlikte yaşadığı evden kendi evini yeniden kurmak için ayrılır; tek kişinin çalışmasıyla olmuyordu o kadar kalabalığa.

Kulaklarında babasının sözleri çınlıyordu: “Merttim ben, yiğittim; ekmeğimi taştan çıkarır, ceketimi satar yine de ekmeğimi kazanırım.” diyordu.

Olmadı; müebbet hapis aldı babasının gözlerinde. Dört duvar arasındaki koğuşunda iğne ile kuyu kazmaktı görevi bir ömür boyu. Güneş yerine renkli, güllü, parlak kumaşlar vardı odasının her yerinde. Elindeki iğnesi ile ilmek ilmek işlerken işi tuvaldeki resim olmuş; sevdiğine eller bağına basarken yorganına gözleri yorgun, yüreği donmuş. Korku nedir bilmeden, cesaretini yitirmeden gün bulup gün yerken yarınını hazır eder.

Mutluluğu ararken, hayatın cilvesinde yaşamaya devam eder ve sonunda der ki, dudaklarından dökülen kelimelerle: “Yaşamak benim de hakkım; nefes alıp vermek varken kendini kahretmek niye?”

NOT: Zor da olsa yaşamak; her işini sevgiyle yap...

Serap KAYPAK/ Ozanmavi
Yazar / şair

Serap KAYPAK

SEVGİLİ YARİM

Sazımı almışım elime
Oturmuşum seher vakti güne
Nur bedendeki her teli
Bağlamış beni kendine
40 yıllık aşıklar gibi
Ortak olmuş derdime.

Sazımın tınısına
Eşlik ederken ben
Martılar gökyüzünde dans ederken,
Ilık ılık Esen Meltem gibi
Yüreğinden kan akar
Derin izlerden
Sazımın bakışları
Beni benden alırken
Bana bakan gözleri
Beni kucağına al diye yalvarır.
Dayanamam alırım kucağıma.
Okşarım severim onu incitmeden
Sinesine vururum mızrabıyla bütün
acılarına rağmen.

Başlar bana sevgisini haykırmaya...
Sonra,
Bütün renklerini kullanmış
Monaliza tablosu gibi
Asarım odamın duvarına.

Karşısında ki pencereden saksıdaki
çiçek bütün cilvesiyle
Merhaba der yârime...
Bana inat

OZAN MAVİ/Serap Kaypak

Ömer KIVRAK

Hayalin Perdesi

"Belki de" diye başlar bazen hayat,
"Acaba" diye umut eder.

Ilık bir su döker gibi vücutta
nemlenir ısısı, ısının gücü.

Yavaş yavaş iner derinliklere;
derinliklere indikçe öyle başlar
başlangıçlar.

Gözlerindeki ürperti alev alır bir
anda, derin suların boşluğunda yüzerken
bedenler.

Bir an dolaşım yapar damardaki
kan; eksikliği vurur gibi vurur kalbe ritim
ritim.

İnce ince girer yavaş yavaş; bir
bakarsın gözlere bir perde düşürmüşsin,
inceden sızlatan, için için bir derde.

Hayal perden iner, gitmez
önünden; hayali baktığın her köşede onun
hayali.

Gözlerinin rengini, elinin inceliğini
gelir aklına; buram buram kokan sen.

Senin adını sayıklar dillerin, ismini.
Düşünürsün acaba; kader çıkmazı
gibi alın yazısı mı acaba? Oluverir hayat
arkadaşın, dersin ki "Bu kader."

Ne demiş şair: "Dün dün de kalmış,
yarın belki çok geç."

Bugün sen varsın; bir de ben
olsun.

Yüreğimdeki sen aydınlansın.
Bir demet gülle çıktım yola.

Sana ulaşmadan verdirme bu
yüreğe yarı yolda mola.

Bir umutla çıkılan bu yolda
belkilere kalmasın hayat.

Ömer Kıvrak
Yazar/Şair

Medine GÜLCAN

BULURUM

Aydınlık geceler, içim karanlık; bir ümit ışığı arar dururum.
Sabah seherimde olmaz aydınlık,
Aradığımı ancak senden bulurum.

Yalancı sözlere kimler kanıyor?
Yalan bu mu, yatsı vakti sönüyor.
Benim kalbim bir tek seni arıyor;
Aradığımı ancak senden bulurum.

Yıkılmış, virane olmuş gönüller
Düşündükçe dile gelir.
Anılar hatırlanır birer birer seneler...
Aradığımı ancak senden bulurum.

Hakkım değil miydi dünyada gülmek?
Sevdanı giydim ben ateşten gömlek.
Artık bana gerek yanıp kül olmak;
Aradığımı ancak senden bulurum.

Medine'yim sensiz; eğriltir başım.
Renkli gözlerimden süzülür yaşım.
Sensiz menzil bulmaz sevda yarışım;
Aradığımı ancak senden bulurum.

Medine Gülcan
Sivas
Kültür Bakanlığı Halk Şairi

KADERSİZ GELİN

Kar mı yağmış şu Sivas'ın özüne,
Süremeler mi çektin ela gözüne?
Seni niye vermediler dengine?
Emsalini bulmayan kadersiz gelin.

Kaç günlük gelinsin, yüzün gülmüyor.
Yağmur olmuş gözyaşları dinmiyor.
Kimseler derdine derman olmuyor;
Ağlama boşuna, kadersiz gelin.

Mal mıdır, gül mü dür karşımda duran?
Görmedim dünyada dengini bulan.
Saraylar yaptırıp bir muradı alan...
Ağlama boşuna, kadersiz gelin.

Aralı da yüce dağlar aralı.
Var mı benim gibi bahtı karalı?
Var mıdır senden beter olanı?
Ağlama boşuna, kadersiz gelin.

Medine Gülcan

Biyografi

Sivas, Yiğido diyarından selam ve sevgiler.

Ev hanımıyım ve üç çocuk annesiyim. Sivil toplum kuruluşlarıyla aktif olarak çalışıyor, çeşitli yardımlaşma faaliyetlerinde yer alıyorum.

Şu anda Cumhuriyet Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, Türk Halk Bilimleri Bölümü'nde eğitimimi sürdürüyorum. Elimden geldiğince derneklerle iş birliği yaparak kültürel ve sosyal projelere katkı sağlamaya devam ediyorum.

Saygılarımla.

GURBETİN GÖLGESİNDE, SILANIN İŞİĞİNDA

Gurbet...

Adı bile uzak. Soğuk bir rüzgâr gibi dokunur insanın yüzüne.
Ne kadar ısınsan da, o rüzgâr hep eser içinden...

Yıllardır bu ellerdeyim;
Almanya'nın bir şehrinde, Dortmund'da.
Kalabalıklar içinde sessizliğe sığınmayı,
yabancı sokaklarda kendi sesimi duymayı öğrendim. Herkes geçer, herkes gider, ama bir tek "memleket kokusu" geçmez - gitmez insanın içinden.

Gurbet, insanın içini ikiye böler:
Bir yanın burada yaşamaya alışır, öteki yanın orada kalır - Burhaniye'de, çocukluğun gölgesinde, zeytin dallarının arasında.

Her sabah kalktığında, güneş doğsa da içindeki gece bitmez. Çünkü gurbetin sabahı, memleketin akşamıdır. Benim kalemim, işte bu iki dünyanın arasında gezinen bir serçedir.

Bir dalda sevinç, ötekinde hüzün.
Yazdığım her dize, bir mektuptur; bir köprü, bir özlem çılgılığı.
Çünkü ben inanırım ki: şiir, insanın yüreğini taşır - tıpkı bavulunda taşıdığı birkaç memleket hatırası gibi.

Bazen düşünüyorum...
Gurbet mi beni yazdı, ben mi gurbeti?

Yıllar geçti, nice dostlar geldi geçti bu yollardan. Kimi döndü, kimi kaldı, kimi de gurbette toprağa karıştı.
Ama bir gerçek var: Gurbet, insana sabrı öğretir; şiiri, özlemi, sevgiyi derinleştirir. Sıladan uzak her gün, bir mısraya dönüşür içimde.

Ben, gurbetin içindeki sılayım.
Kalemim, memleketimin türküsünü söyler her satırda. Bir yanım Anadolu'nun sıcaklığı, öte yanım Almanya'nın soğukunda bile yanar o sıcaklığa.

Ve ben bilirim: Hasretin en güzel hâli, onu sanatla yoğurabilmektir. Belki de insan, sadece doğduğu yere değil, yazdığı satırlara da aittir.

Benim yurdum artık kelimelerimdir...
Şiirimdir...

Ve her okur, o şiirde bir memleket bulsun isterim. Çünkü gurbet, paylaştıkça azalır.

Ve ben her dizede biraz daha memlekete yaklaşıyorum.
Sevgilerimle

Şair - Yazar: Fikret ONAY
(Almanya/Dortmund)

KENDİNİ

Yağmurdan kaçan yüreklerdi bizimkisi
Sonu hazin, anlamı derin
Şakaklara düşmüş olan aktı keder yüklü
Ardından gelen mutluluk gibi sıcaktı
Biraz saf, çokça temiz
Bütünü başka, tebessümleri cazgır
Mutsuz olunan sonsuzluk değildi bu
Zarif düşüncelerin dikeniydi
Tecrübeydi dikenleri sulayan
Yalnız değildi bunları yaşayan
Karmaşık konuşan duygularının izi bırakmazdı ki peşini
Temiz kokan kurnazlığı benliği.

Esra TOPAL

***

BİLMEK

İleri geri geçen zamanın içinde bir yaşam,
Öyle böyle oluyor işte
Biraz içi buruk, biraz mutlu
Yaşıyorsun, gülüyorsun
Sebebini bilmeden içindeki boşluklara ağlıyorsun.
Dalgalanan denizsin,
Uçan uçurtma,
Minik yürekli çocuksun
Usluca coşan heyecanın, boşluklara yenilmesin.
Sen istediğin her şeysin.
Yeter ki sevmeyi bilesin.

Esra TOPAL

İNSAN HAKLARI

İnsan ve hakları, ayrılmaması gereken iki mutlak güç. İnsanlar haklarını savunmadığında ya da savunulmadığında yanarlardı ve adalet çığlık atarlardı. İnsanların çığlıklarının evreleri şöyle olurdu:

İlk evre: DARBE!, çığlığın başı ve sonun başlangıcı, kişiyi haklarını savunulmadığını ve savunmadığını gördüğündeki darbe farkındalık.

İkinci evre: ÇIĞLIK!, en orta seviye, insan kendi çığlığı sesi çıkaramıyorsa o çığlık sadece insana karanlığa götürür, sesliken de işe yarıyorsa aydınlatır.

Üçüncü evre: SÖNEN ÇIĞLIK!, İnsanın pes edişinin başlangıcı ve bırakışı. Bu yüzden insan haklarından ayrılırsa karanlığa vurulur, oraya saplanırsa geri çıkması insanın yeniden dirilmesi kadar zor ve yenedir.

Bir insan düşünün, ilk evreyi yaşıyor ve çığlığı çıkmaya başlıyor, insanlara söylediğinde onun çığlığına ortak olmuyor ve çığlık mutlak sana ulaşıp sönüyor. İşte hakları savunulmayan gencecik çocuklar, insanlar, kadınlar ve erkeklerin çığlığının sönmemesi gerekiyor, haklarını savunmaları ve savunulması gerekiyor.

İnsan haksız yazılır ama düşünülemez, insanın hakkı çıkarılır ve göz ardı edilirse insanlıktan çıkmış sayılır, haklar da insansız düşünülemez zaten. İnsan bizleriz, bu dünyaya sahip olan, hem biyolojik hem de hayati olarak en gelişmiş canlıyız. Hak ise kurallarımız, anayasamız ve sahip olmamız gereken en net şeyler. Bu yüzden bir şehir nasıl kuralsız, karmaşık oluyorsa insan da haksız o kadar karmaşıktır, nasıl bir şehir kuralsız yönetilemiyorsa insan da haksız yönetilemez, nasıl bir dünya kuralsız yaşayamıyorsa insan da o kadar ölüdür haksız.

İşte bu yüzden hak ve insan kavramı birbirinden ayrılmamalı, insan haksız, tek hak da insansız tek olmamalıdır.

Şimdi sizlere insan hakları dediğimde aklıma gelen ilk yerlerde örnek vereyim: Filistin, Gazze, Suriye, Doğu Türkistan ve belki çığlıkları sustuğu için

duyamadığımız nice ülkeler, şehirler. Bu saydığım yerlerdeki insanların ortak özellikleri nedir biliyor musunuz? Acının ve öfkenin sese bürünmüş hali, ÇIĞLIK!

ÇIĞLIKTIR hepsinin hak diye acı çığlıklarıdır, ortak özellikleri hakları savunmadığı gereği atılan ve yıllarca süren çığlıktır.

Bu haklar ise eğitim hakkıdır, sağlık hakkıdır, en acısı da yaşama hakkıdır. Okulların bombalandığı, hastanelerin yıkıldığı, koca harap olmuş şehirler, ülkeler ve bunlara dayanarak çok sesli bir çığlık, ama bu çığlık ne kadar sesli olursa olsun duyulmadı. Neden mi? Çünkü insanlık KULAKLARINI TIKADI!

Peki, gözleri duymasalarda görmediler mi atılan bombaları, yıkılan yuvaları, kırılan kalpleri? Görmediler mi? Hayır, ÇÜNKÜ İNSANLIK KÖR OLDU!

Peki, hissettiler mi? Hisler kapatılabilir miydi, sağır olabilir miydi ya da kör olabilir miydi? Bunun cevabını bilmiyorum, ama bildiğim tek şey insanların KALPLERİ TAŞLAŞTI!

Peki, size bir ortak yanlarını daha söyleyeyim mi? Çıgıllıklarına rağmen kısılmayan ses telleri, Susmamaları! Susmadılar, gördüler, duydular, hissettiler ve maalesef yaşadılar, ama ses telleri bu çığlık atılırken yanmadı, küllerinden yeniden doğdu, aslında yine atıyorlar o çığlığı, yine haykırıyorlar adalet diye, ama susmuyorlar ve inşallah da susmazlar.

Eğer artık bu 4 ülkenin sesini duymuyorsanız, boykotlar bittiyse, haberlerde görmüyorsanız ve insanlar sustuysa ne yazık bize, çünkü o zaman çığlığımız sönecek ve bir daha muhtemelen gelmeyecek bu bedenlere.

Bu yüzden adalet her zaman insan hakları gibi çok önemlidir, onsuz da yaşam olmaz, sesler susar ve her şeyimizi kaybederiz. Tekrar ettiğin gibi, "Adalet mülkün temeli, milletin ruhudur."

Bir kompozisyonu son bir cümle ile kapatmak istiyorum:

"Bir memlekette adalet mevcut olmazsa o memlekette anarşiden başka bir şey yoktur, orada hükümet yoktur, hiçbir şey yoktur."

19 OCAK 1923, MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Evra TÜRKOĞLU

Hüseyin DİDİN

ATAM (1983)

19 Mayıs'ta Samsun'a çıktı,
Düşmanın tahtını başına yıktı,
Gök gibi gürleyip, sel gibi aktı,
Düşmanın üstüne saldırdı Atam.

Düşmana karşı birliği kurdu,
Yurda yan bakanın başını vurdu,
Zor şartlar altında kurtardı yurdu,
Gençlere emanet eyledi Atam.

İstanbul'dan Atatürk'ü ararlar,
Dokuzuncu kolordudan sorarlar,
Sivas'ta alındı yeni kararlar,
Düşmanı vatandan kaldırdı Atam.

Milletin göğsünde bir nefer oldu,
Aslan oldu, yiğit oldu, er oldu,
İngilizler, Rumlar belasın buldu,
Düşmanı İzmir'den kaldırdı Atam.

Vatan düşmanının kıydı canına,
Toprağı boyadı şehit kanına,
Edirne'den Kars'a, Hatay'dan, Van'a,
Yurdu düşmanlardan kaldırdı Atam.

Hüseyin DİDİN

Not: Bu şiir (19 Mayıs 1983)
Atatürk'ü anma ve gençlik ve spor
Bayramı törenlerinde İmam Hatip
Lisesini temsilen okundu (Osmaniye
stadında)

TÜRKLER

Üç kıtada at oynatan,
Nice şehirler donatan,
Bir çok fetihler yaratan,
Bizler Türklerizdir Türkler.

Bütün dünyaya hükümdar olan,
Hiç sözümüzde olmaz yalan ,
Daima doğru yolda duran,
Bizler Türklerizdir Türkler.

Tarihe Zafer andıran,
Zalim düşmanı kandıran,
Karadan gemi kaydıran,
Biz Türklerizdir Türkler.

Osmaniye 1982
Hüseyin DİDİN

Nasrettin Hocaya sormuşlar
-Hocam bu yıl fitreni kime
vereceksin?

Hoca gayet sakin;
-Köyün en zenginine.

Demiş

-AmanHocam o kadar fakir
varken, Niye zengine vereceksin
Hoca;

- Vallahi ben Allah'ın işine karışmam
O kime veriyorsa bende ona veririm.
Ben ondan iyi bilecek değilim ya...

Göğ Ökkeş
PALABIYIK

GÂVUR DAGI

Dinle Sözlerimi sen Gavur dağlı
Ölmem diyen nice kulların nerde
Kimi hasta kimi elleri bağlı
Derman bulan nice yolların nerde

Tabib bile çare bulmadı ona
Yavaş yavaş işte bak geldik sona
Derviş oldum baktım bütün her yana
Başı yeri gelmez dalların nerde

Ömür boyu ara hiç yoktur farkı
Kırılmıyor dönen feleğin çarkı
Hiç bilinmez oldu insanın ırkı
Güç yetmeyen nice malların nerde

Hani bu dünyayı titreten hani
Gördünüz mü gardaş gurumuş geni
Zalim para bozdu bitirdi dini
Dua eden Nice kolların nerde

Göğ Ökkeş'im böyle düşündüm durdum
Düşündükçe her gün düşüme vurdum
Gittim âlim olan herkese sordum
Gözü hiç doymayan dulların nerde.

25.11.2025
Göğ Ökkeş PALABIYIK

İŞİM VAR

Bu saatten sonra bana kızmayın
Başı başa denk görenle işim var
Dönmem hiç yolumdan bana yazmayın
O insana güç verenle işim var

Gece gündüz yatmam yazar çizerim
Gerekirse her gün durmam gezerim
En yakınlarımdan şüphe sezerim
Camiaya çok girenle işim var

Sustum sustum birgün düzen tutmadı
Keriz insan bile bunu yatmadı
Garip helal mala haram katmadı
Haram malla zevk sürenle işim var

Devlet erkanında oyun kuranlar
Garip halkın umudunu kıranlar
Mehmetçigi arkasında vuranlar
Buna ortak plan kuranla işim var

Ben tanımam gardaş beyi paşayı
Dolu bardak taşı yine taşayı
Görecekler maşa ile maşayı
Adalete sırt dönenle işim var

Halkı doğru yoldan ayrı koyanlar
daim buna ortak olup uyanlar
Devlet bütçesinden para soyanlar
yiyen ya da yedirenle işim var

Sanma bunu böyle bilmez hiç kimse
Denk gelmedik amma gelme mümkünse
Günde beş yüz defa yüze tükürse
Şükür deyip el ovanla işim var

Artık kopacaksa kopsun şu ipler
Meydanlarda rahat gezsin yiğitler
Yeri nasır tutmuş eski kağıtlar
Yüze koyan ve koyduranla işim var

Hangi makam hangi mevki kalıcı
Bu saydığım sözden kim ne alıcı
Tarih boyu çaldı yine çalıcı
Göğ Ökkeşi soyduranla işim var

27.10.2025
Göğ Ökkeş PALABIYIK

Küçük bir Not: editör olatak yazurumuz çkkes beye çok teşekkür ediyorum. Şirine harika .ilk defa bir yazıya yazmak gereği duydum. Teşekkür ediyorum.

Dergi Editör ve Mizanpaj sorumlusu, Hüseyin Er.

AGAH OL ALEMİ İSLÂM

Önce inancımızdan başladılar .
Kendi silahımızla bizi vurdular
Suret-i haktan görünüp
Manevi değerlerimizi yıktılar

Gece gündüz yatmayıp çalıştılar.
Planlarını sinsice uyguladılar
Siyonist, emperyalist düşmanlar
Maalesef kirli emellerine ulaştılar

Yıllardır yıkmak için uğraştılar
Bu güzel coğrafyamızı karıştırdılar
B.O.P denen ihanet projesiyle
İslam alemini paramparça yaptılar

Ahlaki değerlerimizi söküp aldılar
Çağdaşlık diyerek bizi uyuttular
Kimini ateist kimini deist yaptılar
Bizi dinimizden uzaklaştırdılar

Din değil dinler dediler
Yüce dinimizi sıradan gösterdiler
Hakka batıl Hakka batıl dediler
İstihza ederek uzaklardan güldüler

Siz yapmayın biz yaparız dediler
Bir harami gibi önümüzü kestiler
Teknoloji bizim işimiz dediler
Bir milletin geleceğin bitirdiler

Mahkûm oldu koca İslam alemi
Teslim olmak bir zül değilmiş
Agah ol alem-i İslam
Artık uyanmanın vakti değil mi?

Planları için sinsice çalıştılar .
Bizi biz yapan değerleri yıktılar
Adına medeniyet denilen
Bir afyonla bizi uyuttular

Yeniden bir destan yazmak gerek
Kendi öz benliğimize dönmek gerek
Alem-i İslam'ın kudretini
Dosta düşmana göstermek gerek

Bir nesil bekliyorum hilale aşık .
Hilali zirvelere taşıyacak
Bir nesil gözlüyorum İslam'a aşık
İslam'ı yeniden şaha kaldıracak

Salih ERDOĞAN / Osmaniye

Salih ERDOĞAN

ŞEHİTLER ÖLMEZ

Bir acı haber geldi Gürcistan'dan
Yirmi can verdik canımızdan.
Ateş düştü ocaklara
Çığılıklar yükseldi dört bir yandan.

Sanma ki sadece bir uçak düştü.
Milletin bağına bir ateş düştü
Alev alev yürekler yandı
Yirmi yiğit şehadet şerbetin içti

Deli poyraz sızım sızım sızladı.
Gökte bulutlar hüznünden ağladı
Aziz hatıran önünde şehidim
Koca bir millet yüreklerin dağıladı.

Büyükliğini yazamaz kalemler
Kifayetsiz kalır sana kelimeler
Asuman ağılıyor sana şehidim
Seni anlatmaya yetmez cümleler.

Ne büyüsun ki milyonlar uğurluyor
Koca bir millet hakkın helal ediyor
Ellerde bayrak dillerde tekbir
Açılsın yollar şehitler geliyor

Denizde balıklar havada kuşlar .
Gökte yağmur yüklü bulutlar
Çizgi çizgi Elif gibi yağın karlar
Selam durun şehitler geliyor

Kuran'da seni metheder ayetler
Cennetle müjdeledi peygamber
Helal et Helal et et
Gıpta eder sana gökte melekler

Sen onalı büyük devlet kurdun .
Sınırların kanla çizdin
Yürü Mehmed'im artık vuslat vakti
Milyonların gönlünde taht kurdun

Onlar , bu vatan için öldüler .
Bir hilal uğruna can verdiler
Ne büyük mertebe arşa yükseldiler
Yol verin yıldızlar şehitler geliyor

Allah için ölenlere öldü denmez .
Yıllar geçse de sevgileri bitmez
Sen ölmedin Mehmed'im
Şehitler ölmez vatan bölünmez

Salih ERDOĞAN / Osmaniye